

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

HORROR
HAVA
11

Mab Tee • Jávorszki András
• D. Szűcs Csaba • Tumicz Krisztina
• Erdős Sándor • R. Harbinger
• Cyrus Livingstone • Zspider
• Francisco Vargas • Zanbar
• Sren Tilesh • jocker • Tad Rayder
• angyalka146 • Baranyi Imre
• Kis György • edwardhooper
• Natali Sanders • Ann Heart
• SzaGe • Fazekas Zspider Zsolt

XV. évf., 10. szám, 2023. október

Kamila Szutenberg

INFO BOX

KAMILA SZUTENBERG - FREELANCE CONCEPT ARTIST

Szabadúszó koncepcióművész és illusztrátor, aki játékokkal és filmekkel foglalkozik.

Elérhetőségek, online galériák:

Közösségi média: <https://www.artstation.com/karamissa>
<https://www.facebook.com/kamila.szutenberg.9>
<https://www.instagram.com/kamilaszutenberg>
<https://twitter.com/kamilaszutenber>

Szerkesztői köszöntő

Meglehetősen mozgalmas és eseménydús hónapra vagyunk túl. Csakazértis (SIC) álljon itt alább egy felsorolás, mennyi mindent adtunk, készítettünk most nektek:

- Minden nap frissítettük az oldalt.
- Hétfévente különböző helyszíneken forgattunk a Lidércfény 20 dokumentumfilm-sorozat epizódjaihoz, amelynek elkészítettük a [Trailerét is, mely megtekinthető a YouTube csatornánkon.](#)
- Lezárult a XIII. pályázatunk, amelynek pályaműveit a zsűri már elkezdte értékelni.
- És még ezt a remekbeszabott, masszív AKF-et is sikerült elkészíteni.

Azt hiszem, most igazán nem panaszkodhatunk!

A mostani AKF ráadásul különleges, mivel egyike alkotónk, Fazekas Zspider Zsolt legújabb Horror hava novelláinak is helyet adtunk. Ám nem csak úgy betettük azokat a többi közé! Az alkotó és kis csapata egy igazán igényes küllemű mini kiadványt hozott tető alá, amelyet folyóiratunk végén találhattok. Megéri odáig ellapozgatni!

Hoztunk nektek pályázatokat is, bár némelyikre már kicsit talán szűkös a határidő, de hátha lesznek olyan alkotók, akiknek még belefér.

Végére értünk jelenlegi sorozatunknak, és ha tetszett, az oldalunkon olvashattok még [Zanbartól](#) ezen a világon játszódó történeteket. Keressétek az Eredet és a Lány arcotok a nap sorozatokat!

Új alkotó is feltűnik a hasábjainkon. [Francisco Vargas](#) a legutóbbi pályázatunkra küldött nevezése után egyéb novellákkal is megírt minket, melyből egy ide is bekerült.

Természetesen most sem maradhatott ki a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóháztól kikölcsönzött novella sem.

Remélem, a hó eleji megemlékezések közben, után jelen kiadványunkkal tudunk egy kis megnyugtató, vagy épp izgalmas olvasnivalót hozni számotokra!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

„Involúciónk” - Marsbook Kiadó verspályázat	4
NYOM - online Liget folyóirat alkotói pályázat	5
„Amikor a toll kibicsaklik”	5
Nők az irodalomban	5
Gyere, mesélj! - az Irodalmi Jelen mesepályázata .	6

Novellák

Mab Tee - Borostyánkő	8
Jávorszki András - A polihisztor	8
D. Szűcs Csaba - Unokázás	9
Tumicz Krisztina - Prototípus	10
Erdős Sándor - Képek a múltból	11
R. Harbinger - Embervő babakocsi	12
Cyrus Livingstone - Az utolsó órszem avagy A hűség próbája	16
Zspider - Újnap Hava: Walpurgis-éj, a mi esténk .	20
Francisco Vargas - Boszorkánykonyha	22

Sorozat

Zanbar - Úri passzió – 5. fejezet	24
--	----

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Sren Tilesch - Ház a pusztán	28
---	----

Versek

jocker - Az ősz üdvözlése	29
Tad Rayder - Az Évszakok szivárványa	29
angyalka146 - Az Igazság derengése	29
Erdős Sándor - Fenyves	30
Baranyi Imre - Ősz a tónál	30
Kis György - Rossz álom	30
Tumicz Krisztina - Kelts életre	31
edwardhooper - Adj nekem!	31
Natali Sanders - Cirkusz az egész világ	31
Ann Heart - A kertben	31

Mozijegy

SzaGe - Indiana Jones és a sors tárcsája	32
---	----

Horror hava 11 - Bestiárium

Fazekas Zspider Zsolt írásai	
Nyitás	35
Éhes falak	36
Mozgó üresség	37
Az ágy másik oldala / aki mellettem alszik	38
Az ő csillagai	39
Füstbáb	40
Urbán bestiárium	41
A szebb világ	43
A hazugságotok	44
A düh	45

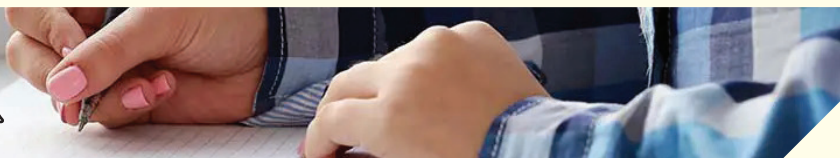
Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Marsbook Kiadó - „Involúciónk” verspályázat ...Miként kaphatjuk vissza...?

A tavalyi évben meghirdetett „Létvágytalanság” című verspályázatunk az általánosan tapasztalható, pesszimista közhangulatot igyekezett körbejárni, ennek megfelelően igen sötét tónusúra sikeredett. Most arra szeretnénk választ kapni, hogy ki és miképp látja az alagút végét, ki és hogy igyekszik visszakapni „korábbi életét” vagy felépíteni egy optimistább újat.

Ebben a kiadványban olyan elgondolkodtató, egyedi és pozitív hangulatú verseket szeretnénk összegyűjteni, amelyek kiutat keresnek, amelyek akár csak a pillanatot teszik szebbé.

Nagyon FONTOS:

Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázatfeltöltő felületünkön lehet feltölteni!

A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el. A szerződés letölthető [\[INNEN\]](#)

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk mindazon amatőr költők rövid verseit, akik szeretnék elgondolkodtató, érdekes és pozitív hangulatú írásaikat viszontlátni egy színvonalas versantológiában. A versantológia tematikája a sötét esztendő utáni útkeresés, az életünk jobbá tételének vágya, illetve az, hogy miként, milyen módszerekkel kaphatjuk vissza a régi életünket, ha arra vágyunk. Minden pályázó **egyetlen** munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található **pályázati felületen** keresztül küldhet el kiadónkhoz. E-mail-ben küldött beadványokat NEM fogadunk be.

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használnia, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhat írói álnevet.

A beküldendő költeménnyel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző saját írása lehet.
- Egy pályázó csak egyetlen pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, amelyet még nem publikált a szerző sehol, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A vers terjedelme nem lehet nagyobb 36 sornál (versszakokat elválasztó sorokkal együtt), soronként 64 karakternél (szóközökkel együtt)
- A vers címe nem lehet „Involúciónk”.
- A szerző – amennyiben művét beavogatjuk a kötetbe – a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a

Marsbook Kiadó részére az „Involúciónk” című antológia sokszorosítására, terjesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.

- A vers nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- nagykorúság
- cselekvőképesség.

Utolsó beküldési határidő: 2023. 11. 18. 08:00 óra

Az elbírálás menete:

A szabályosan feltöltött anyagokat a kiadó munkatársai a műhöz kapcsolódó szerződés beérkezését követően bírálják el. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. - lásd fent) már itt kirotáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt nem nézzük a formai vagy helyesírási hibákat. **Aláírt és visszaküldött szerződés nélkül nem olvassuk el a beadványokat!** Ez fontos kritérium. A szerződés letölthető [\[INNEN\]](#)

A díjazásról:

A kiadó által legjobbnak ítélt vers kerül a kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi írás, amely bekerült a kötetbe.

A „legjobbra” értékelt írás szerzője térítésmentesen (a FOXPOST csomagküldés díjat is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kap egy példányt az „Involúciónk” puhakötéses változatából az általa megjelölt csomagautomatába.

A kötetbe kerülő MINDEN szerző kap egy 20%-os, a Marsbook Kiadó webshopjában egyszeri alkalommal szabadon felhasználható vásárlási kupont, amely a termékek árából ad kedvezményt.

A kiadó által legjobbnak ítélt vers szerzője lehetőséget kap egy saját írásaiból általa összeállított versgyűjtemény vagy egy regény e-book-ban való megjelenítése, amelyet a kiadó díjmentesen szerkeszt és korrektúráz. A kiadás részleteiről a nyertessel egyedi szerződést kötünk.

Kiegészítés:

Az antológiát csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el. Ennek a mennyiségnek a meglétéről itt is és a közösségi médiában is számot adunk majd.

Részvételi díj NINCS!

A beadványok helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Forrás https://www.marsbook.hu/2023_involucionk

Az online Liget folyóirat NYOM címmel hirdet alkotói pályázatot.

A hívó kifejezéshez bárhogyan kapcsolódó, bármilyen formában és hangnemben alkotott, irodalmi igénnyel készült műveket (vers, novella, esszé) várunk, amelyek tetszés szerint élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása). A terjedelmet nem szabjuk meg, de javasoljuk, hogy a pályázók előzetesen tájékozódjanak [a folyóiratban megjelenő írások jellegéről](#).

Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, hogy még publikálatlan művekkel pályázzanak. A korábbi online megjelenést is publikációnak tekintjük.

A műveket elektronikus úton lehet beküldeni: palyazat.ligetmuhely.com

Kérjük, emailben ne küldjenek pályázatot!

A beérkező műveket folyamatosan olvassuk, **minden pályázónak elektronikus úton válaszolunk.**

A szerkesztőség által kiválasztott művek megjelennek az [online Liget folyóiratban](#).

A sikeres pályázók szerzői honoráriumot és további publikálási lehetőséget kapnak.

**Beküldési határidő:
2023. november 27.**

További információ:

Horgas Judit - palyazat@ligetmuhely.com

Forrás: <https://ligetmuhely.com/liget/uj-alkotoi-palyazat-nyom/>

„Amikor a toll kibicsaklik”

A Gyevi Art Kulturális Egyesület Tollforgatók Köre és az Algyői Könyvtár irodalmi és grafika pályázatot hirdet „Amikor a toll kibicsaklik” címmel.

Pályázni lehet tréfás történetekkel, családi anekdotákkal, valós vagy kitalált szereplőkhöz kapcsolódó legendákkal, melyek a mindennapok humoros helyzeteit, élményeit mutatják be.

Pályázati feltételek:

- a pályázat tartalmaznia kell a pályázó nevét, elérhetőségét (név, cím, telefonszám)
- pályázhat bárki, aki betöltötte a 14. életévét
- egy pályázó legfeljebb két művel pályázhat
- írás esetében: egy pályamű terjedelme legfeljebb 2 gépelt oldal lehet
- az írás nyelve ne legyen sértő
- grafika esetében A4-es, fekete-fehér alkotásokat várunk, legfeljebb 2 alkotást

**A pályázatok beküldési határideje:
2023. december 15.**

A pályázatokat az alábbi e-mail címre: gyeviar@gmail.com vagy a 6750 Algyő, Kastélykert u. 63. postacímre kérjük beküldeni.

A pályázat beküldésével a szerző hozzájárul pályaművének felhasználásához és megjelentetéséhez.

Egyéb tudnivalók:

- a pályázat díjmentes
- a beküldött pályázatokat, írásokat nem küldjük vissza
- díjazás kategóriánként: 15.000 – 10.000 – 5000 Ft-os utalvány
- eredményhirdetés 2024. január 22-én, a Magyar Kultúra Napján

Felvilágosítást az alábbi elérhetőségeken kérhetnek: gyeviar@gmail.com, 06-30/254-4632, 06-62/517-170

Forrás: <https://www.facebook.com/algoyokonyvtar/posts>

Nők az irodalomban – irodalmi pályázat

A Stílus és Technika kiadó irodalmi pályázatot hirdet, ahová rövid prózai műveket vár. A legjobbak egy válogatás antológiában kiadásra kerülnek.

A pályázatra olyan rövid prózai műveket várunk, amelyek teljesítik a tematikus megkötésben írtakat.

Tematikus megkötés

A főszereplő erős női karakter, jó a munkájában, nincs traumatizált előélete, a nemeket egyenlőnek tekinti; a történetben az adott világ, társadalom szintén egyenlőként kezeli a nemeket.

Találj ki olyan történetet, ahol a főszereplő fent leírt jellemzői segítik a létrejött konfliktust megoldani.

Kategóriák:

- romantikus
 - akció
 - romantikus-akció
- és bármely alzsáner: fantasy, sci-fi, krimi, dark romance stb.

A történet tartalmazhat erotikus jeleneteket és/vagy LGBTQ szereplőket is.

Korhatár: betöltött 18. életév.

Szerzői jog

A szerző a pályamű beküldésével:

büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke.

hozzájárul műve(i) felhasználásához, megjelentetéséhez más publikálási felületeken is, amennyiben az adott pályamű a zsűri értékelése alapján nem kerül be a kötetbe.

elfogadja, hogy az érintett írás(ok) felhasználási joga* 5 évre a Stílus és Technikát illeti meg.

[1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról](#)

*A felhasználási jog az alábbiakra terjed ki:
 könyv nyomtatott formában történő kiadása (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
 könyv elektronikus formában történő kiadása (digitális többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)
 internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalon való közzététel)
 idegen nyelvre történő fordítás
 idegen nyelven történő nyomtatott és digitális többszörözésre, terjesztésre, valamint internetes felhasználásra.

Vagyoni jog

A kiadványba bekerülő művek után a szerzőt díjazás illeti meg, amelynek mértéke a felek között létrejövő szerződésben kerül rögzítésre.

Terjedelmi korlát:

egy pályamű terjedelme minimum 20.000, maximum 40.000 leütés, beleértve a szóközöket is.

Kikötések:

kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, zárt Facebook csoportot stb.). Egy szerző maximum két pályaművet küldhet be.

Szerző a pályamű beküldésével tudomásul veszi, hogy a pályázat kiírója a művet kizárólag szöveggondozás folyamata után emeli be a kötetbe, melynek része a szerkesztés, illetve a korrektúra is. Ennek a szerző általi elutasítása, nem megfelelő elvégzése esetén a pályázat kiírója megtagadhatja a mű megjelenítését.

A műveket Word *.doc vagy *.docx formátumban kérjük

A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal lássák el: [segédlet](#)

A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe. Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve

Beküldési határidő: 2024. március 20. éjfél

Az előzetes értékelésekről a művek szerzőit 2024. április 30-ig e-mailben értesítjük.

Eredményhirdetés: 2024. május-június

Díjak:

- a pályázat legjobb alkotásait országos terjesztésben megjelenő kötetben publikáljuk.
- a nyomtatott kötetben megjelenők egy tiszteletpéldányt kapnak az elkészült könyvből.

Pályázatok elbírálása:

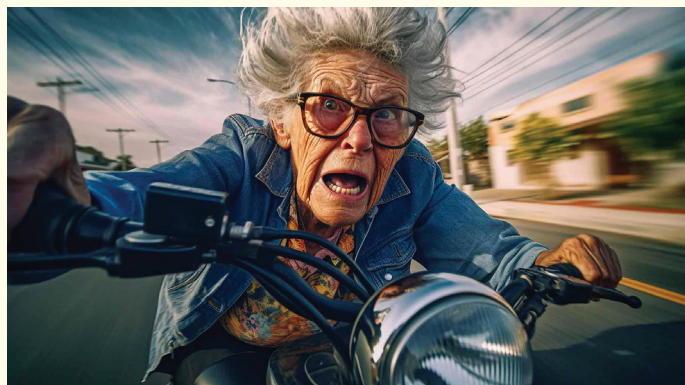
a beérkezett műveket a zsűri tagjai bírálják el (lásd lentebb).

Értékelés menete:

A beérkezett pályaműveket a kiadó munkatársai átnézik és döntést hoznak arról, hogy a pályamű teljesíti-e az alapvető irodalmi elvárásokat.

A kiadó munkatársai által így továbbjuttatott írásokat a zsűri szintén megszűri, hogy mely művek kerülhetnek értékelésre.

Az értékelésre bekerült művek közül választja ki a zsűri

azokat a történeteket, amelyek kiadói megjelenést nyernek. A kiadott könyv az ország nagyobb könyvesbolt hálózataiban és a kiadónál is elérhető lesz.

Nevezési díj: NINCS

Nevezés:

A pályázó írása(i) beküldésével elfogadja a fentebb leírt részvételi feltételeket.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkezik be megfelelő mennyiségű és irodalmilag értékelhető pályamű, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

A pályázatokat az alábbi e-mail-címre kérjük beküldeni: bekuldes@stilusestechnika.hu

Ha kérdésed lenne...

...akkor itt felteheted: [Stílus és Technikai Irodalmi pályázatai Facebook csoport](#)

A zsűri tagjai

Schnabel Annabella, rendező, forgatókönyvíró
 Jakab Anita, korrektor

Adatvédelem

Az adatkezelés célja, a kezelt adatok tervezett felhasználása: az adatok kapcsolatfelvétel és kapcsolattartás céljából kerülnek felhasználásra, illetve megbízási jogviszony létrejötte esetén.

Az adatkezelés jogalapja jogos érdek.
 Megőrzési idő: üzleti kapcsolat időtartama, vagy törlési kérelem.

További információ az adatok védelméről.

Ha íróként nem vagy biztos magadban...

...akkor keresd fel írástechnikai ötletekért és tippekért [Facebook csoportunkat](#).

Forrás: www.stilusestechnika.hu/2023/09/04/nok-az-irodalomban-irodalmi-palyazat

Gyere, mesélj!

Az Irodalmi Jelen mesepályázata

Szerkesztőségünkben hisszük és valljuk: a világunkban eluralkodó sötétségben egyre fontosabb a mesék őseréjű, gyógyító, útmutató fénye. Rövid, akár Messengeren is elmondható mesékre gondolunk, amelyek oldják a gyermekek szorongását, megragadják képzeletüket, beindítják kreativitásukat.

Nevezési díj nincs.

Mesepályázatunkra életkori megkötés nélkül várjuk azokat a műveket, amelyek megfelelnek a következő feltételeknek:

- A pályázatot a mesepalyazat2023@gmail.com e-mail-címre kérjük beküldeni.
- A mese hossza nem haladhatja meg az 5000 karaktert.
- Formai követelmény: a szöveget word formátumban doc, docx vagy rtf kiterjesztésben fogadjuk el, Times New Roman betűtípussal, 12-es betűmérettel, másfeles sorközzel.
- A pályázat jelíges, a jeligét a dokumentum bal felső sarkában, a cím fölött kell feltüntetni.
- Egy pályázó több mesével is pályázhat, de azokat külön-külön kell beküldenie, más-más jelíggel.

- Csak olyan mesét fogadunk el, amely sem nyomtatásban, sem internetes felületen (valamely honlap, Facebook, blog stb.) eddig nem jelent meg.

Határidő: 2024. április 30.

A beérkezett pályázatok a zsűri javaslatára kerülnek fel az Irodalmi Jelen honlapján a mesepályázatnak fenntartott felületre.

A zsűrit az Irodalmi Jelen szerkesztőségének tagjai alkotják.

Eredményhirdetés: 2024. május 26-án.

Díjazás:

I. helyezett: 100 000 Ft + egyéves Irodalmi Jelen előfizetés

II. helyezett: 50 000 Ft + egyéves Irodalmi Jelen előfizetés

III. helyezett: 25 000 Ft + egyéves Irodalmi Jelen előfizetés

Ezenkívül 5 különdíjat osztunk még ki: könyvcsomagok + egyéves Irodalmi Jelen előfizetés formájában.

A díjazott és különdíjban részesült írásokat közöljük az Irodalmi Jelen nyomtatott változatában. A szerkesztőség fenntartja a jogot a közölt művek szükséges formai, esetleges tartalmi-stilisztikai szerkesztésére.

A díjak átadásának pontos időpontját és helyszínét lapunk online felületén tesszük közzé. A nyertes pályázókat e-mailben is értesítjük.

Mesére fel!

Forrás: irodalmijelen.hu/2023-okt-03-1654/gyere-meseli

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilpos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Mab Tee

Borostyánkő

Illatodat hozza felém a szél. Öröm tölt el, nemsokára újra látlak. Várom kell, míg ideérsz, de érzem, hogy jössz. Mégis évtizedeknek tűnik, mire meglátom őszbe borult hajad.

Megállsz tőlem egy méterre, csendesen méregetsz, majd körülnézel. Nem ismeresz meg?

Váratlanul hozzám lépsz, átkarolsz, bársonyos érintésbe belereszketek. Öleléstedtől érdes bőröm kissé kismul, hús évét fiatalodom közben. Mohón iszom éltető könnyed, többet ér bármely édes víznél.

Megsimogatnám arcod, de félek, túleveleim csak összekarcolnának. Helyette tobozt ejtek a fejedre, és mint először, most sem haragszol rám.

Lehajolsz érte, megpillantod kincsem, egy borostyánkővet. Családom ősi öröksége, téged illet.

Újra megölelsz, én azt kívánom: Bár ne engednél el!

Az est rohamosan közeleg. Gyantám csordul, sosem látlak viszont, törzsemen viselem keresztem.

Szellő susog száraz ágaim közt, te pedig elindulsz. Követem minden egyes lépted, mely a távolba visz, s amint eltűnsz a horizont mögött, rám borul a sötétség.

A messzeségbe utánad sóhajtom:

Bárhol is jársz, tudd, a gyökerünk egy, ugyanahhoz a földhöz tartozunk.

Jávorszki András

A polihisztor

L. a polihisztor a kör alakú kisasztalhoz húzta karosszékét – hagyta, hadd csikorogjanak a lábak a parkettán, úgy kell az alsó szomszédnak, ha még alszik reggel fél nyolckor –, aztán bekapcsolta a számítógépet. Közben kicsit izgett-mozgott a székkal, kereste a helyét, minden nap így próbálta megtalálni a legjobb pozíciót, mert hiszen a kör alakú asztalka tökéletesen alkalmatlannak bizonyult a billentyűzet és az egér együttes kezeléséhez. Közben türelmesen várt, hogy kattintása nyomán megnyíljon a böngésző.

Röpke két perc után ott is volt. A gép közben zúgott és nyögött, kicsit kattogott is, hiába, öregember nem gyorsvonalat, azt mondják, valami modernebb gépre lenne szüksége, de hát minek? Ezen is megy a Facebook. Állítólag van még sok más minden is a neten, de L. a polihisztor ezek iránt nem mutatott érdeklődést. Ez az oldal volt számára a nagyvilág alfája és omegája, nem pazarolta másra az értékes idejét.

A Facebook megnyílt, az emberiség a lélegzetét visszafojtva figyelt. L. a polihisztor ma is munkához látott.

Bejövő üzenete nem akadt, értesítés is csak egy; az a bizonyos szívből gyűlölt hírportál (nem emlékezett rá, mikor látta, de azóta sem tudta leállítani a követését) az Egészségügyi Világszervezet legfrissebb kutatási eredményeit közölte. Vírus, már megint vírus, dohogott L. a polihisztor. Gyors fejkörzéssel megtornáztatta kissé gémberedett nyakizmait, majd a két mutatóujját mereven előre szegezve azonnali figyelmeztetést intézett a Világszervezethez. Határozott mozdulatokkal kopogta-

tott a klaviatúrán; határtalan szabadságvágyát jól mutatta, hogy nem hagyta magát gúzsba kötni a helyesírás merev szabályaival, írt a saját stílusa szerint. Rámutatott, hogy a WHO semmirevaló brigantik gyülekezete, akik érdemi munkát nem végeznek, továbbá oda sem bagóznak az olyan kipróbált és mindenre jó gyógymódokra, mint a pohár vízben elotlott gyufa kivonata, vagy éppen a parlagfűtea. Diplomáciai kapcsolataira hivatkozva máris kapálást és árokásást helyezett kilátásba a magukat szakembereknek gondoló mihasznákkal szemben.

A várt hatás természetesen nem maradt el. Alig néhány perccel az üzenet elküldését követően a WHO nyolcvanhét vezető szakembere közös nyilatkozatot adott ki, amiben elismerték, hogy mindvégig hazudtak a kutatási eredményeikről. Önkéntes száműzetésbe vonulnak hát a legközelebbi kavicsbányába, a döntési jogokat pedig fenntartások nélkül L. a polihisztor kezébe adják. A szervezet genfi központjánál máris a sebtében helyszínre irányított, gyakorlott munkáskezek verték le a homlokzatról a címet, jelezve, hogy az elkerülhetetlen bukás napja ma elérkezett.

L. ezután pattogó hangon lebonyolított egy gyors telefonhívást. Nem csak a címer, de maga a központ is bántotta a szemét. Intézkedései nyomán munkagépek jelentek meg, hogy lebontsák az immár hasznavehetetlen épületet, a helyén pedig ellenvakcinákat gyártó vakcinaüzemet létesítsenek.

(Ugyanabban a percben, sok ezer kilométerrel odébb a WHO bukását látva az ENSZ központja – ráeszmélve,

hogy ők lehetnek a következők – reszketve ismerte be, hogy a lobogójuk bizony a valóságot ábrázolja, és a Föld lapos, pontosan úgy, ahogyan azt L. a polihisztor már olyan gyakran bizonygatta az élőzései során.)

L. a polihisztor ezután kiment a mosdóba. Vannak helyek, ahová még a polihisztorok is gyalog járnak. Amikor néhány perc múlva ismét elfoglalta helyét a gép előtt, újabb felháborító hír került eléje az idővonalon. Infláció, belpolitikai válság, növekvő adóterhek. Na hiszen!

Azon melegében munkára fogta a kommentmezőt. Kifejtette, hogy a hazai politikusok egyike sem ér annyit sem, mint a saját súlyuk trágyában, mindegy az, hogy éppen milyen színbe öltöznek, egy alomból való hazaveszejtők mind, akik hírből sem ismerik a „munka” szó jelentését. Felszólította a kormánypártokat éppúgy, mint az ellenzékieket, hogy azonnal keressenek maguknak becsületes foglalkozást, az ország irányítását pedig rögtön adják át azoknak, akik hosszú éveken át koptatták a padot az élet iskolájában. További hangzatos és kíméletlen kifejezések röpködtek mondandójában, úgy, mint népfelkelés, életfogytiglan, vagyoneklkobzás, na meg az elmaradhatatlan villanyoszlop.

Ezúttal kicsit tovább kellett várnia, mint a WHO esetében (talán éppen kávéztak), bár nem sokkal. Jó húsz perccel később motoros futár érkezett lóhalálában a bérház elé, felsietett a harmadikra, ahol is lepecsételt, vaskos borítékot nyomott L. kezébe. A levélben az állt, hogy a teljes kormány lemondott L. szavai hatására, a Parlamentet legkésőbb délig kiüritik, az államkassza kulcsát a nép közé vetik, este hét órakor pedig L. a polihisztor átveheti az utolsó intézkedésükkel sietve megszavazott (ellenszavazat, tartózkodás nem volt) Magyarország Örökös Államfője kinevezést a Duna jegén. L. a polihisztor sebtében megírt nyílt levélben köszönte meg a lehetőséget, amit még abban az órában közzé is tettek rendkívüli kiadásban a napilapok. Ebben közölte, hogy nem él a lehetőséggel. Neki fontosabb feladatai vannak annál, sem hogy az energiáit egyetlen országra pazarolja. Kihirdette hát az utca emberei felé, hogy fél kettő és három között mindenképp szíveskedjenek lezavarni a forradalmat,

azután válasszon magának vezetőt a nép. Ha nem a megfelelő ember kerül oda, ő majd úgyis intézkedik.

L. a polihisztor már-már megpihent volna, de ekkor olyasmit látott meg, ami jobban felbőszítette, mint bikát a vörös posztó. Szemei összeszűkültek, vadállati morgása közepette párafelhő csapott ki az orrlyukaiból. Azt olvasta ugyanis, hogy a múlt évben Franciaországba érkezett a legtöbb turista, szám szerint huszonhárom millió a világ százhetvenöt országából. Párizs, Disneyland és a Cote d'Azur még mindig verhetetlenül népszerű célpontok.

L. most sem volt rest, ahogy soha. Eszeveszetten gépelt. Hadvezéri minőségében azonnal vezérkari gyűlést hívott össze a kis asztalka körül. Sokcsillagos tábornokok húzták magukat apróra felbőszült szavai hallatán. Pattogó parancsszavakat harsogva irányította harcba a csapatokat, és még azelőtt, hogy Franciaország riadóztathatta volna védelmi egységeit, vagy egyáltalán felfoghatta volna, mi is történik, máris több fronton indult támadás a rózsák, borok és reneszánsz kastélyok hazája ellen. A kíméletlen, de nyilvánvalóan szükséges intézkedések nyomán percek alatt romba dőlt az elfajzott csigazabálókkel lakott Párizs, katonai bakancsok tiporták földbe a felkapott nyaralóhelyeket, legvégül pedig, a rettegett piros gomb megnyomása után alig néhány perccel atomcsapás hamvasztotta el Trianon kastélyát. Francia hon elesett, ezúttal visszafordíthatatlanul. Amire nem volt képes a történelem során megannyi ellenfél, azt L. a polihisztor egy délelőtt alatt megoldotta úgy, hogy még a kezét sem kellett bepiszkítania. Ideje volt már, hogy valaki rendet vágjon arrafelé is.

L. a polihisztor hátradőlt, lelki szemeivel elégedetten bámulta a füstölgő romokat. Ha a szerénysége nem gátolta volna meg, akkor győzedelmes üvöltést hallat, de így csupán sóhajtott egyet. Kemény nap volt, sokat kellett kommentelnie. A további okosságok kihirdetését azonban jobb lesz holnapra halasztani és most már lazítani, mondta magának, elvégre Róma sem egy nap alatt épült. Főleg, mert most került elé az idővonalon egy rendkívül érdekes dolog, amiből még ő, a polihisztor igen sokat tanulhat, ha rákattint.

„Milyen ízű sajt lennél? Kattints és megtudhatod!” ígérte a felirat.

D. Szűcs Csaba Unokázás

Az unokázós csaló tárcsázott egy vezetékes telefonszámot.

– Halló, tessék! – jelentkezett két csengés után egy idős nő a vonal másik végén.

– Szia, mama! – köszönt az álnoka, majd kétségbeesett hangon így folytatta: – Nagy bajban vagyok, ittasan karamboloztam. Egy vadiúj Mercedesnek mentem neki. De megegyeztem a tulajdonosával, ha kifizetem az oko-

zott kárt, nem hívja ki a rendőrséget. Tudsz nekem segíteni pénzzel? Ötmillió forintot kell összeszednem.

– Hol történt a baleset?

– Nem messze tőled. De nem ez a lényeg...!

– Nem hallottam a csattanást. Pedig a nappali és a konyha között, ahová az előbb mentél ki nekem egy pohár vízért, csak pár lépés a távolság.

Tumicz Krisztina

Prototípus

– Nem tudom megérteni ezt a gonoszsgot. – Valahol a világűr mélyén hangzik el a mondat.

Hallom, és nem tudom, miért kell nekem az atomok rezgő részecskéi helyett ezt a mondatot hallanom. Az elhangzott szavak átfolynak a sötétség csendes falán, mint ahogy a porban mozgó cipőtálpak felpiszkálják a tüzet és a tűz ropogása felráz a békés álmomból.

Keresem a hang forrását.

– Nem tudom megérteni ezt a gonoszsgot – ismétlődik.

Körülöttem a sötétség, mint a fekete motor olaja úszik, és benne az úr végtelen távolsága iszapos esőként ragad rá.

Figyelmeztetésként dörrenést küldök száguldva a málló csillagpor közé, forgószelet az óceánokra és villamos kisüléseket az úr minden irányába.

Süllyedek.

A moraj és bömbölés hangjai idővel megszűnnek. A feszültségem enyhül, de ekkor a sötét csendet ismét felkavarja az emberi beszéd:

– Nem kereslek már sehol, csak járkálok. Ezt csinálom most már nagyjából...

Összedől a csendből épült fal. Az üresség téglái kihullanak közüle. A számonkérő szavak a nyugalمامat százas szöggel deszkákba szögeznek. Azt a keserves minde- nit! Leereszkedem a szürkére meszelt földre.

Körülnézek.

Árnyékok vágatnak a szemcsés sivatagon. Izom és vér, egy nyugtalan emberi lény formálja beszédre az ajkát.

Én vagyok a feje fölötti égbolt.

– Hiába várok rád? – Félelmetes kopószeme majdnem felrobban.

Gitárjának húrjaira akasztja négy ujját. A lehulló porszemeket a karjáról szétfújja a levegőbe. Mire a haragom vilámokat karcol a sáros földbe. A milliányi földi prototípus közül az egyik hozzám kiált.

– Ki az? Hol vagy? – keresek rá újra.

– Nézd, itt vagyok! Már rég megszülettem – feleli.

– Milyen igaz, mégis sosem jutottál volna az eszembe!

Hajnali világok térképei rajzolódnak óvatosan ki az égen. Égitestek imbolgó árnyékai bujkálnak a hidegben, amikor a célt befogja csillagokkal átszótt haragom.

– Olyant mondok, amit tudatsz már – hallom.

Az ember felpillant rám, aztán vissza a gitárra és a tekintete megáll a húrjain. Odalent forró a levegő. Egy dallam tüze forrósodik az ujjbegyében. Nem akarok ránézni. Túlságosan élénk, felkavaró dalba kezd ez az emberi lény:

Valahol van valaki a számomra

Az élet ismétlés nélküli kombinációja

Nélküle a létem színtelen és zajtalan

Van, valaki a számomra esküszöm az égre

Veszem az adást, leplezem a csalódást és
Bámulom az eget, mint egy középiskolás
Mégis éjjel valami mindig felriaszt
A csillagom megint rossz irányba halad

Prototípus vagyok, akinek az a dolga
Az égre nézzen, és úgy gondolja
Egészen kedves lehet a mosolya
Tudom, hogy van valaki a számomra

Veszem az adást, leplezem a csalódást és
Bámulom az eget, mint egy középiskolás
Mégis éjjel valami mindig felriaszt
A csillagom megint rossz irányba halad

– Hallod-e? Most már az ölelésedre vágyom – szakítja szét az úr csendjét a prototípus hangja.

Valóban nekem mondja? Tűnődöm. Soha! Soha, gondolom magamban. Álljon fel és egyenesedjen ki! Győzze le a logika. Bánom is én, csak álmodjon ettől kevesebbet. Mit képzelsz ez a prototípus? Felperzsel a pimaszsága.

Besötétedik, aztán bumm, mintha repülőgépek csapód- nának a hegynek. A kőlavina templomokat sodor el.

De az emberi lény énekel.

Látni akarja, vajon létre tudok-e hozni még valamit?

Repednek hidak. Szakadnak láncok. De a hangját követik mások.

Felnéz az ember az égre és így szól: – Keresésnek vége.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

YouTube

Discord

Erdős Sándor

Képek a múltból

Arcát a tenyerébe temette, és keserves zokogás rázta meg sok terhet cipelő vállát. A reggeli nap halvány sugarai is így találtak Kelemenre. Arcát a tenyerébe temetve aludt el az apró konyha asztalára dőlve. Zsibbadt tagjait masszírozva lassú mozdulatokkal csoszogott a spájzba és egy szelet szalonnát vágott magának a gerendán lógó nagy oldalból. A kenyértartóból is kiemelte a kenyeret és egy nagy karéjjal kanyarított belőle, majd kivitte egy fatálon az ételt a kis konyha asztalára.

– Mariska ezt is milyen gondosan szelte fel – nézett a kenyérre és könnyek csillogtak ráncok szabdalta szemében.

Második napja tűnt el az erdőben élete párja, akivel nehéz, ám annál boldogabb negyven évet töltött el ebben a kis erdőszéli házban, amit saját kezével épített, és a felesége gondos keze varázsolt otthonossá. Azt mondta, gombát meggy szedni, mert egy pörköltet szeretne főzni, amit Kelemen annyira szeretett. Mikor még sötétedéskor sem ért haza, Kelemen félelmekkel telve indult a keresésére. Félelmekkel, mert az asszony már nem volt fiatal, és bármi rossz is történhetett vele. Azt kizárta, hogy eltévedt volna, hiszen ismerte az erdőt, mint a tenyerét. Ennek már két napja, de még semmi. Seholy sem lelta a szeretett feleségét.

Negyven év. Ennyit töltöttek együtt jóban, rosszban, ám boldogságban. Mikor megismerte a bálón a csinos, takaros menyecskét, még ifjú volt és szertelen. Szerelem volt első látásra, ami az idők folyamán szeretetté szelídült és nyugalmat árasztott magából. Nem volt könnyű életük, hiszen mind a ketten szegény családból származtak, és mindenért keményen meg kellett dolgozniuk, amijük csak van. A nehézségeken a kölcsönös bizalom és szeretet segítette át őket, amit egymás iránt éreztek. Kelemen és Mariska a pap előtt Istennek tett fogadalmát, miszerint kitanak egymás mellett a sírig, komolyan is gondolták és eszerint éltek.

Miután megreggelizett, újra elindult az erdőbe, hogy élete párját tovább keresse. Egyedül volt, segítségre nem számíthatott, hiszen a falu messze volt, és attól félt, hogy késő lenne, mire megjárna a három napos utat. Fél évente egyszer ment el oda, hogy beszerezze a megtermelt zöldségek cseréjével azt, amit ők nem tudtak előteremteni. Gyermekük sajnos soha nem született, ami az egyetlen lelki hatoló fájó pont volt mindkettőjük számára. Képek villantak be a múltból, ahogy Mariska zokogott, mikor egyetlen megfogant magzatukkal elvetélt. Utána már nem esett teherbe soha. Ez a szörnyőség sem választotta szét őket egymástól, hanem inkább megerősítette közöttük az amúgy is erős köteléket, ami oly erősen összetartotta őket.

Sárguló levelek hullottak a fákról, miközben Kelemen minden bokor alját és minden apró vízmosást megvizsgált, hátha valahol rosszul lett az asszony, és ott fekszik

segítségére várva. Iszákjában egy kulacs hideg tejet, zsebében egy szelet kenyeret vitt magával, hiszen Mariska már két napja nem evett, nem ivott. A remény, hogy élve megtalálja, hatalmas erőt adott neki. Lehajolt, és felvett a földről egy letört faágat, és arra támaszkodva sántikált tovább az erdő mélyén.

A lába nem volt már a régi. A nagy háborúban találatot kapott, és azóta hasogatta a fájdalom. Főleg ilyen nyirkos időben fáj nagyon. Négy évig volt távol, ám Mariska hűségesen várt rá annak ellenére, hogy a halálhírért keltették. Sohasem fogja elfelejteni mikor visszatért, és viseletes katonaruhájában a kis faház felé sétált. Mariska épp kapálta a veteményt. Felpillantott a munkából és szaladt felé. A haja kibomlott, az arca kipirult, és örömkönnyekeket hullatva ugrott a nyakába. Remek ebédet főzött neki, majd elvonultak a hálóba szeretni egymást.

Lassan sötétedni kezdett és Kelemen összeszorult szívvel, egyre kétségbeesettebben keresgélt tovább. A remény kezdett elszállni, mint az égen vonuló madarak, ám ő nem adta fel, hajtotta a szeretet ereje.

Halk nyögdécselés ütötte meg a fülét, és ő összeszorult szívvel a hang irányába sietett. Egy fagyalbokor mellett meglátta az asszonyt feküdni. Ahogy csak bírta, futott arrafelé, reménykedve benne, hogy még időben érkezett. Mariska lába egy farkascspadába szorult, amit a gyenge asszony nem tudott szétfeszíteni. Nagyon legyengült állapotban volt, de szerencsére élt még. A férfi kivette a tejet az iszákából és az asszony cserepes szájához tartotta, miközben szürke haját simogatta. Mariska hálás, szeretetteljes szemekkel nézett rá.

– Kelemen, Kelemen – suttozta az asszony, miközben mindkettejük szeméből záporoztak a könnyek.

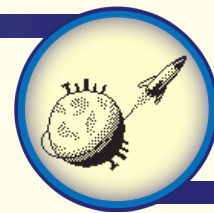
TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető
a **MEK-en**, illetve a
YouTube-on!

Szerepel a kötetben
sellőtől a macskáig,
vámprivadástól a zombivadászig,
dombitörpétől a jettiig minden,
még olyan is,
amit el sem tudsz képzelni!

R. Harbinger

Emberevő babakocsi

Akkorra erővel landoltam a frissen nyírt pázsiton, mint jófajta rodeós, amikor ledobja a vadló. Fájó hátsóm mégis eltörpült a felismerés mellett, hogy magába szippantott egy babakocsi!

Csak meg akartam nézni a bébit. Annyira édes volt kék szemével, szőke hajacskájával, majd jött az a vörös fény, és itt találtam magamat. De hol is pontosan?

Ahogy körbetekintettem, egy kaptafára készült házakat láttam, és elfogott a Pleasantville-érzés: a hely álmos amerikai kisvárosra emlékeztetett, ahol az újság a verandán hever korán reggel, a szomszédok köszönnek egymásnak munkába menet, és még a füvet is vonalzó mellett nyírják rövidre.

Feltápaszkodtam, és megigazítottam szoknyámat, szemüvegemet, majd a telefon nullás térerejére meredtem. Magasba emeltem, hátha elkapok egy kósza hullámot. Nyavalyás iPhone!

Kétszer csengettem a legközelebbi házba, azután kopogtam. Ha őszinte akarok lenni, dörömböltem, ami már illetlenségnek számít, úgyhogy felejtük el!

Nem felelt senki, ezért benyitottam. Rendezett bútorok, frissen takarított ház illata fogadott, köszönésekre azonban senki sem válaszolt. Miután üresnek találtam, átmentem a következő házba. Kiköpött mása volt az előzőnek, még a fényképeken mosolygó család is ugyanaz volt.

– Mi a franc?!

Körberohantam a földszinten, majd fel az emeletre. A hálósobában ugyanolyan piros kardigán hevert kiterítve, mint a szomszédban. A többi ház is kísérteties mása volt az elsőnek, ettől hisztérikus állapotba kerültem, és az utca közepére menekültem.

– Van itt valaki?! Segítsen valaki, kérem!

Ekkor tűnt fel, hogy a házak és a felhajtójukon álló zöld kocsik végtelenített másolatai vesznek körül.

Éjszakára behúzódtam az egyikbe, és a zuhany alá kucorogva próbáltam meggyőzni magam, csak álmodom. Idegességemben a sarokba hajítottam az ágyon heverő kardigánt, de ébredéskor ismét kiterítve hevert mellettem. Valaki járt a házban, és visszarendezte eredeti állapotába!

Kivettem egy golfütőt a ruhásszekrényből, és módszeresen átkutattam a házat. Senkit sem találtam, de az engem elborító borzongás miatt gyorsan távoztam, és az ütőt is vittem.

Úgy éreztem, egyhelyben járok az ismétlődő környezet miatt. Gondoltam, megőrültem, álmodok, valami a fejemre pottyant, és kómába estem. Azután jöttek az elborultabb elméletek, mint az ufók vagy a mennyország.

Gondolataimból az utca végén álló vegyesbolt zökkenett ki. Üres parkolója kies pusztaként terült el ebben a végtelenített borzalomban. Előtte muzeális, mégis karbantartott üdítőautomata állt. Hatalmasat nyeltem a kóla

gondolatára, és lábam magától vitt felé, amíg meg nem pillantottam a boltból kilépő öregurat. Hatvanas éveiben járhatott, bicegő lábát bottal támogatta.

– Várjon, uram!

– Még egy! – morogta az ég felé. – Hagyjon békén!

Elindult, mire elé szökkenem felemelt ütővel, de ő kinevetett.

– Na, állj félre az utamból, kölyök! – Ki akart kerülni, de ismét útját álltam.

– Várjon már! El kell mondania, mi a fene folyik itt! Hol vagyok, mi ez az egész?! Ki hozott ide, és ki csinálja ezt az egészet?! Mi az, hogy még egy?! Többen vagyunk?!

– Ha hagyna szóhoz jutni... – Nagyot pislogtam, erre ő folytatta: – És ha leeresztené az ütőt...

Újjával félretolta, és leengedtem. Feltoltam szemüvegemet, úgy meredtem az öregre.

– Viszontlátásra – válaszolta, és oldalra lépett, de ismét elé vágtam.

– Várjon! Azt mondta, elmondja! – fakadtam ki, és ismét felemeltem rögtönzött gyeveremet.

– Először is, nem beszélek senkivel, aki ütővel fenyeget. Másodszor, nézz magadra, kölyök! Szerinted épelméjűnek tűnsz? És megjegyezném, nem ígértem semmit.

Elképzeltem ütő lengető, vérben forgó szemű éneket, és elszégyelltem magam. Égő arccal tereltem vissza elsza- badult tincsemet a fülem mögé.

– Elnézését kérem. A nevem Molly Marcus, és nem tudom, hogyan kerültem ide. Nem láttam még más embert magán kívül, és csak felvilágosítást szeretnék kapni arról, mi folyik itt. Ez valami titkos kormány kísérlet vagy valami nagyszabású társadalmi teszt?

A kormánykísérlet is az elborultabb teóriáim közé tartozott.

– Nos, Molly, a nevem Andrew Gallagher, a harmadik a sorban. Nem mondhatom, hogy örülök az ismeretségnek, de ne vedd magadra, inkább csak a hely és az idő ellen van kifogásom! A feltételezéseid nagyon messze állnak a valóságtól. Elégedj meg annyival, mostantól ez lesz az új otthonod, és kérlek, most hagyj békén!

Hagytam elmenni. A járda egy pontjára meredtem, és próbáltam feldolgozni maradásom gondolatát. Kiválasztottam az egyik közeli házat, kifosztottam a hűtőt, és a mosogatóba tettem a tányért. Beálltam a zuhany alá, és mivel nem én fizettem a vízszámlát, közel negyven percig álltam alatta. A víz érintésére koncentráltam, hogy elszakadjak a szürreális városka gondolatától.

Másnap megtaláltam az este használt tányéromat a szekrényben, elmosva. Végiggondoltam: nem követhet valaki, hogy mindent helyre pakoljon az éjszaka folyamán. Meglepetésemre ruháimat levendulaparfüm lengte körül, mintha imént fújtam volna be őket. Az érkezésemkor

szoknyámba tört fű nyoma eltűnt. A ruháim szó szerint visszakerültek megérkezésemkor tapasztalt állapotukba.

A rejtélyek halmozódtak! Utáltam, amikor egy kérdés ott matatott az agyamban, és nem tudtam a választ. Felütöttem volna a Google-t, de most csak az öregre számíthattam. Felöltöztem, és lesátoroztam a bolt elé annak reményében, hogy arra jön. Nem tette. Csak másnap ütötte meg fülemet sétabotja jellegzetes kopogása. Az öreg megfagyott sóhajtásnyi időre, majd jött tovább. Alig nyitottam szóra a számat, rám szólt halkán:

– Ne!

Bement a boltba, bevásárolt, majd otthagytott.

Fel tudtam volna robbanni a dühtől! Átkozott vénember! Miért nem hajlandó segíteni, hogy megértsem az itteni dolgokat?!

Reggel ellenőriztem, a vacsorára fogyasztott lassagne érintetlené vált az éjszaka, de most amúgy is csokit kívántam. Semmilyen személyzet nem fogadott az üzletben, de kamerák voltak. Elgondolkodtam, vajon vannak-e a város más pontjain is. Valaki esetleg egy monitor előtt ül, és röhög, „Nézd már a szőke libát, sokiba fojtja a bánatát!”

Megálltam a pult előtt, és előkotortam a pénztárcámat, majd az öregre gondoltam. Az árut közvetlenül a szatyrába pakolta. Itt így mennek a dolgok? Felbontottam a csokit, és távoztam. Onnantól kezdve naponta beszereztem az édességadagomat, ami ráadásul másnap reggelre újra ott termett a polcokon.

Az öreg kétnaponta bevásárolt, és mindig otthagytott szó nélkül, míg nem a sokadik alkalommal megállt mellettem. Mély sóhajjal jelezte beletörődését, és csak annyit mondott: – Gyere velem, kölyök!

Behívott házába, és leültetett a kanapéra, míg teát főzött. Gyors pillantással mértem fel a helyet, az újabb Pleasantville-imitációt.

– Nos, mit akarsz tudni? – kérdezte, és letette elém a csészét.

– Mi ez az egész? Hol vagyunk? Ki tette ezt velünk? Ki volt az a nő a babakocsival? Vannak itt mások is?

Gallagher elmosolyodott.

– Melyikre válaszoljak először?

– Elnézést. Ha ideges vagyok, sokat beszélek – mosolyogtam, és arcom ismét égett. – Haladjunk időrendben: ki volt az a nő a babakocsival?

– Joggal feltételezem, az a valaki nem nő, de nevezzük annak – kezdte nyájas angolsággal. – Egy magát Gyűjtőknek nevező társaságnak dolgoztam, és hasonló furcsaságokkal foglalkoztunk. Sikertelenül összeállítanunk egy profilt a nőről, és amikor megkezdődtek az eltűnések Cambridge-ben, utánaküldtek. Csakhogy engem is elkapott, és bezárt ide. Ez a nő már hosszú ideje tevékenykedik a világban. Nagyjából százötven évre visszamenőleg tudtuk lekövetni a nyomait. Olyan hat évente kezd újra a turnéját ugyanazokban az európai városokban.

– Hol vagyunk most?

Gallagher ismét mosolygott, és a teájába kortyolt.

– Legjobb lehetőségnek azt tartanám, hogy már nem vagyunk a Földön. Sokat gondolkodtam ezen az itt töltött éveim alatt, és a legújabb feltételezésekre kell hagyatkoznom, miszerint egy zsákuniverzumba kerültünk, amely apró féregjárattal csatlakozik a mi világegyetemünkhöz.

– Ez nem éppen új elmélet – ezúttal én mosolyogtam. – Fizika szakos hallgató vagyok, és ezt már régóta tanuljuk a Cambridge-i egyetemen.

Az öregember felvonta egyik szemöldökét, láthatólag sikerült meglepniem, és ettől megváltozott hangneme.

– Harmincöt éve vagyok itt, és ezalatt rájöttem pár dologra. Ez a zsákuniverzum teljesen zárt, nem tágul tovább, és az idő sem úgy telik, ahogy kellene. – Lenyelte az utolsó korty teát, és izgatottan dőlt előre, mint aki megkapta megfelelő hallgatóságát. – Biztosan észrevetted, hogy éjszaka minden visszakerül előző állapotába, kivéve minket. A gond az, hogy ez az univerzum elnagyolt. Egyetlen, huszonnégy órás hurokból dolgozik, és amikor éjfél üt az óra, a sör visszakerül az üvegbe, ez a teafű pedig visszakerül a boltba.

– Arra utal, hogy ez a hely mesterséges? Ehhez rengeteg energia kellene, és olyan technológia... Ilyen még nem létezhet. Bár sok mindent megmagyarázna, például hogy a házak miért olyanok, mintha csak valaki vágólapozta volna őket.

– Vágólapozta?

– Igen, tudja, amikor valaki megrajzol mondjuk egy embert, majd vágólapra teszi, és sokszorosítja, hogy meglegyen a kellő létszám. Mondjuk egy rajzon vagy hasonlón.

Gallagher nagyon furcsán nézett rám, és valami balsejtelem kerített hatalmába, amit nem tudnék leírni.

– Magát mikor szippantotta be ez az ízé?

– 2002-ben. Noha akkor még huszonhárom éves voltam.

– Mindentudó mosolyt villantott, míg felvakartam állammat a padlóról. Gyors fejszámolással megállapítottam, hogy itt csaknem ötször gyorsabban telik az idő.

– De amit mond, az azt jelenti, hogy...

– Folytasd! – sürgető mozdulatot tett, mint tanár a diákja felé.

– A zsákuniverzum önálló, ismétlődő tér-idővel rendelkezik. Ezek szerint szabályozzák a tachionok áramlását... Úristen, ez eszméletlen! – visitottam örömben, majd elkomolyodtam. – De miért? Miért hoz létre valaki egy ilyen helyet ilyen feltételekkel?

– Ez az ideális kérdés, kölyök! – csettintett, mintha a lényegét kapigálnám, pedig valójában kezdett felmenni bennem a pumpa ettől a megnevezéstől. – Az egész lényege, hogy itt öregegyünk meg, külső szemlélő számára gyorsan, a mi szemszögünkből lassan. Olyanok vagyunk, mint egy-egy két lábon járó energiaforrás. Ez a hely életben tart minket, miközben kiszívja az életerőnket, és táplálja megalkotóját: a nőt a babakocsival. Gondoskodik a rabok életben maradásáról is, ezért a kaja sosem romlik meg, és sosem fagy el. Van áram, van víz. Sosincs hideg, nincs nyár, nincs tél, nincs eső, sem hó. Minden nap egy verőfényes május 12-e. – Fejével a bekarikázott naptár felé biccentett.

– Vannak mások is?

– Persze! Sok százan vagyunk, csak én élek ilyen visszavonultan. A többiek beletörődtek a dolgokba, és berendezték itteni életüket.

– Akkor miért hívott meg ide?

– Láttam benned a kitaratást, ahogy mindig a bolt előtt vártál. Harmincöt évig próbálkoztam a kijutással,

úgyhogy felismerem a makacsságot. Meg akarlak győzni, hogy fogadd el, nincs kiút.

– Figyeljen! – Itt elszakadt a cérna. Mit tehetnék, érzékenyen érint a rossz dolgok elfogadása. – Mindig azt hallgattam anyámtól, a fizika nem nekem való, és álljak ügyvédnek, mint a bátyáim! Azért is ellenszegültem, és egyetemre mentem. Már két éve nem beszéltem velük, és ha rájuk nem hallgattam, maga szerint hallgatok egy vénemberre, akit most ismertem meg?!

– Nyugalom, kölyök!

– Ne nyugtatgasson! – Mély levegőt vettem, mielőtt hadarásba kezdtem volna. – Mondjon el mindent, de tényleg mindent, amit tud!

És elmondta. Hosszan ötleteltünk, és egyetértettünk abban, hogy a zsákuniverzumot fenntartó technológiának ott kellett lennie velünk. Gallagher minden házat átvizsgált az elmúlt tizenkét évben, de hiába. Biztos voltam benne, ha megtalálom a gépet, akkor kijuthatunk.

* * *

– Tessék! – Az öreg letett elem egy szelet csokit.

Oda sem néztem, úgy bontottam ki, miközben a kutatásait ábrázoló táblát bámultam. Kénytelen volt rekonstruálni őket, hogy le tudjam fotózni a telefonnal. Más szóba sem jöhetett, mert a papír, textil mindig visszanyerték előző napi állapotukat, és a jegyzetek mintha sosem léteztek volna. A telefon azonban máshogyan reagált az itteni körülményekre. Annak idején Andrewnak memorizálnia kellett a jegyzeteit, hogy folytathassa őket. Jó kis telefon ez!

Mélyről jövő köhögés zökkenett ki a koncentrációból. Az öreg az ajtófélfának támaszkodva fuldoklott.

– Minden rendben? – pattantam mellé.

– Persze, kölyök, csak kíséj fel a szobámba. Pihennem kell kicsit, ennyi az egész.

Nem csak ennyi volt. Köhögése rosszabbodott, ágynak döntötte, és el kellett őt látnom. Ötleteléseinket áttettük a hálószobájába, és csak akkor hagytam magára, amikor a gép keresésére indultam.

Próbáltam kiszámítani a gép helyét, ezért az univerzumunk szélén álló utcához autóztam. De mint mindig, ezúttal is árnyékra vetődtem.

Kiléptem az átvizsgált házból, és mély levegőt vettem, arcomat a hamis nap felé fordítottam. Hihetetlenül megtevesztő érzés árasztott el, amint bőröm szinte lepirult a napsütésben. Átkoztam ezt az egész illúziót, és abban a percben pusztá kézzel téptem volna szét.

Felkaptam egy követ, és az utca túloldalán álló kert felé hajítottam, azonban az lepattant egy láthatatlan falról. Az erőmezőn lökéshullám gyűrűzött, és a szemben sorakozó házak képe fodrozódott.

– Szia, Molly! – köszönt rám Carol a szomszédból. – Ebből arra következtetek, még mindig nem találtad meg a kiutat.

Az évek alatt megismertem pár itt élő, ő volt az egyikük. Amolyan családanya típus, aki isteni rizottót csinál. Sokszor rángattam át Andrewt vacsorázni. Igazi jó barátokká váltunk, nagyon kedveltem.

– Hogy van Andrew? – kérdezte.

– Egyre rosszabbul, de igyekszik nem mutatni.

Megígértem neki, hogy kijuttatom magunkat. Ha orvoshoz vihetném, akkor talán rendbe jönne.

– Makacs fajta vagy, Molly. – Vállamra tette a kezét. – Maradj mindig ilyen!

Bement, én pedig visszaautóztam Andrewhoz.

– Megjöttem! – kiáltottam, közben felakasztottam a kabátomat. – Ez a tippünk sem jött be, úgyhogy ki kell találnunk valami mást! Egy kis ötletelés vacsora után!

A csend miatt balsejtelem szállt meg. Felmentem az emeletre, és belestem Andrew szobájába. Békésen aludt. Odamentem betakarni, de a keze érintése hideg volt.

– Öreg? – megráztam. – Öreg? Öreg?!

Nem felelt.

Eltemettük, én pedig jobban zokogtam, mint amikor apát búcsúztattuk. Csak napokkal később vettem erőt magamon, hogy megnézzem az Andrew leveléről készült fotókat.

– Kedves Molly! – olvastam hangosan. – Érzem, eljött az időm, és sajnálom, hogy meg kell szegned a nekem tett ígéretedet, de megbocsátom. Azt kívánom, leld meg a kiutat, és menj el a Gyűjtőkhöz! Mondj el nekik mindent erről a helyről! Nem engedhetjük, hogy mások is erre a sorsra jussanak! Lányom helyett lányom voltál az évek alatt, és tudom, ha valakinek sikerülhet, akkor az te vagy. Sok sikert! Ui.: Visszaadtad a reményt. Köszönöm!

Ennyit a sírás abbahagyásáról! Végül összeszedtem magam, és fellapoztam a befotózott jegyzeteket. A tévedésünk úgy jött szembe velem, mint a gyorsvonat. Fejemet fogtam saját hülyeségünkön, majd a kabátomért rohantam. Mindent végiggondoltam az autóban: a zsákuniverzum forrásának közepén kellett elhelyezkednie az egységes energiaellátás miatt, de nem az épületekben fogok rábukkanni.

A világunk közepén húzódó utcához hajtottam, majd elmozdítottam egy csatornafedőt. Felkészültem az arcomba vágó bűzre, de az elmaradt. Persze, látszatvároshoz látszat-csatornahálózat dukál!

Leereszkedtem a sötétbe a feszítővassal és egy lámpával. Lassan óvakodtam előre, és közben felötlött bennem mindenféle városi legenda a lehúzott krokiktól kezdve Stephen King piros lufijáig. Amikor piros derengésre lettem figyelmes, tényleg számítottam arra a hülye bohócra! Helyette azonban az annyira keresett szerkezet várt, csak-hogy erőmező mögé zárták. Utólag belegondolva, logikusnak tűnt, hogy védjék valamivel.

Végigsimítottam a láthatatlan falon, majd rácsaptam ököllel, és sikítottam dühömben. Karnyújtásnyira jártam a megoldástól, és mégis mindennél távolabb. Hónapokon át tartó fejtörés és temérdek csoki elfogyasztása vezetett a megoldáshoz.

– Ez az! – kiáltottam fel a számításokból. – Nézd, Andy, sikerült! A mező áttörhetetlen, hacsak nagyon nagy energiát nem összpontosítok egyetlen pontjára. Mit szólsz hozzá? A baj csak az, hogy nem tarthatom nyitva a rést. A túloldalon rekedek, és rá kell jönnöm, hogyan hagyhatom el ezt a világot, különben egy aszott hulla lesz belőlem örök időkre elzárva. Viccesen hangzik, nem? De tudod, mit? Nem adtam fel egy percre sem, és ezután sem fogom. Velem vagy? – A fotelben ülő plüss maci hatalmas gomb szemébe meredtem. – Holnap hazamegyünk.

Éjfél után kezdtem bele a szökésbe. Hajnalra már behúztam a magasfeszültségű kábeleket a csatornába, és lefektettem az erőmező elé. Az egyik pólust hozzáérintettem, míg a másikat a kezemben tartottam. Úgy gondoltam, az utcai világítás sem valódi világítás, de használhatom az erőforrását. Beismerem, akadt pár kérdőjel a teremben.

Mély levegőt vettem, háromig számoltam, és a mezőnek nyomtam a kábelt. A szikrázó fényár világosságba vonta az alagutat. Napszemüveget kellett volna hoznom, vagy inkább hegesztőpajzsot!

Hasadék nyílt a kábelek között, mire átcusszantam, és rövid időre minden elsötétült. Elővettem táskámból az uzsonnádobozt, majd mellé ültettem Andy macit a viszszerő piros derengésben.

– Akkor kezdjünk neki!

Óráim maradtak kiismerni a gépet, mégsem kapkodhatam. Ha éjfél utáni az óra, Andy maci és mindenem visszakerül a helyére, vagyis étel és ital nélkül maradok. Végigvettem lehetőségeim tárházát csokimajszolás közben, a teljes áramtalanítástól kezdve a gép szétveréséig. Tetszett az utóbbi gondolat, csak hogy nem akartam megkockáztatni, hogy mindenkit megsemmisítsek, ha szakadást okozok a zsákuniverzum falán. Levettem kardigánomat a meleg miatt. Úgy éreztem, sehová sem haladok, csak törölgettem homlokomról az izzadságot.

– Van valami tipped, Andy? – dőltem hátra szusszanásnyi időre. – Nincs? Nem vagy valami segítőkész.

Izzadtságom a szemembe csorgott, és ekkor hasított belém a kérdés: miért izzadok? Feltűnt nehezebbé vált légzésem, és azonnal átláttam, a gép körüli energiamező mindkét irányba áthatolhatatlan még a levegő számára is. Nem gondoltam, hogy rövid időn belül az éjfél lesz a legkisebb problémám.

Igyekeztem elzárkózni a fulladás gondolatától, és megacélozni magamat. Remegő kézzel törölgettem homlokomat, és benyomtam egy olvadt csokit.

– Szerinted sikerül, kölyök?

Az utóbbi időben sokat hívtam így Andy macit, de bármit megadtam volna, ha az igazi Andrew mellettem áll, és tőle hallom e szavakat.

Nyirkos kezemmel az egyik vezérlőhöz nyúltam, ami megrázott, és ennek következtében piros fény burkolt be. Kezdtém átlátszóvá válni, és szinte zsigereimben éreztem az utazás kezdetét. De nem Andy maci nélkül!

Felé kaptam, és a fény őt is elragadta. A következő dolog, amit éreztem, a hideg beton érintése az arcomon. Hópelyhek ereszkedtek le a maci és közém.

– Te?! – csattant fel a rémálmaimban kísértő hang.

A babakocsit tologató nő előtt feküdtem. Fiatal fiú állt közöttünk, akit minden bizonnyal Pleasantville következő lakójának szánt.

– Fuss! – üvöltöttem, majd felkaptam Andy macit, és menekültem.

Visszapillantottam a nő kéken izzó szemébe, és egy életre bevésstem emlékezetembe.

* * *

– Megígértem, hogy eljövök magukhoz – mondtam a velem szemben ülő nőnek, aki végig kimért angolsággal ült, beszélt, és lélegzett. Épp csak négy órai teát nem fogyasztott a beszámoló alatt. Vérlezítőan arisztokrata viselkedése ellenszenvessé tette.

– Nos, Ms. Marcus, el sem tudja képzelni, mennyire sokat segített. Külön köszönet illeti, hogy fényt derített eltűnt társunk hollétére.

Némán bólintottam, merev tartásom mit sem enyhült.

– Miért ilyen szomorú, Ms. Marcus? Ön az első, aki kijutott onnan. Büszkének kellene lennie intelligenciájára és kitartására.

Nem éreztem büszkének magam, és most először bántam a fene nagy kitartásomat és makacsságomat. Nem hiányoztam senkinek a kint eltelt másfél évben, de nekem hiányoztak Carol és a többiek. Vissza akartam menni!

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

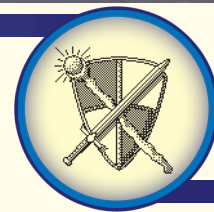

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Cyrus Livingstone

Az utolsó őrszem

avagy A hűség próbája

**Ruwenor Birodalom, a Nagy Csillaghullás utáni
990-es évek eleje. A trónviszály korszaka**

Az alkonyat narancsvörös izzása lassan átadta helyét az éjszaka kékjének. Egy-egy csillag már ébredezni kezdett, az Erodon holdjának sarlója platinafénnyel virított. A romos őrtornyot környező erdők és hegyvonulatok fokozatosan komor feketeségbe öltöztek.

Elvéve hallatszik madárének a távolból. Az őrszem társasága mindössze a tűzrakás, és birspárlat a csobolyóban. Mindkettő hasznos a közelgő hideg ellen...

Az omladozó bástya tetején strázsáló lándzsás férfit léptek zöreje zökkentette ki merengéséből.

Kisvártatva egy fej, majd két váll bontakozott ki a félhomályban, amint a jövevény komótosan lépdelt felfelé a tetőre vezető csigalépcsőn.

– Mi a helyzet odalenn, Athelstane? – kérdezte a lándzsás őrszem az újonnan jöttet.

– Nincsenek jó híreim, Cormac. Munifridet megint ledöntötte a lábáról a vérhas. Fflergant éppen gyógyfőzettel traktálja – felelte Athelstane a társa arcát fürkészve.

Cormac tekintete nem árult el sem feszültséget, sem aggodalmat. Pedig hamarosan ismét eggyel kevesebben lesznek...

Athelstane irigyelte a fiatalabb harcost a hidegvéréért. A sodronyínget és orrvédő sisakot viselő Cormac a hűség szobraként állt őrhelyén. Szürke szeme kifejezéstelenül meredt a távolba.

Athelstane nem hordott páncélt. Az öltözéke vastag gyapjútunikából és nadrágból állt, valamint egy posztóköpönyegből, amelyet fázósan magára terített. Karvalyszerű arcát vállig érő barna sörény foglalta keretbe, orra alatt tömött harcsabajusz feketéllett. A férfi oldalánál egykezes, kétélű kard lógott, kerek pajzsát a bástya lenti lakrészén hagyta. Athelstane zsoldosként csatlakozott Cormac hűbérurához, Ignatius báróhoz, amikor a földesúr szedni kényszerült a sátorfáját a trónviszály kitérésékor.

Cormac viszont a báró birtokához tartozó falvak egyikében született, és várjobbágyként szolgálta az agg Ignatiust.

A köznép a hátuk mögött „Másodszülötteknek” csúfolta a báró fegyvereseit. Ők szintén parasztok és uradalmi cselédek gyermekei voltak, mivel azonban – a birodalmi szokásjogok szerint – csak az elsőszülött fiú örökölhét földet, és házasodhat, a fiatalabb fivéreknél nincs sok választásuk; vagy a szerzetesi, vagy a katonaelet mellett döntenek. Létezett harmadik út is: a bátyjuk cselédjeként robotolhatnak a földeken. Negyedik lehetőség? Rablónak állnak, amennyiben nem félnek a kerékbe töréstől, vagy a bitőtől.

Cormac a második lehetőség mellett döntött. Nyolc évvel korábban Ignatius várkastélyának védelmére esküdött fel, és kitartott hűbérura mellett a kényszerű vándorlás, a viszontagságokkal teli hónapok alatt.

– A vén kecske hogy érzi magát? – kérdezte Athelstane a báróra célozva.

– Óméltósága állapota változatlan – válaszolta Cormac, elengedve füle mellett a zsoldos pikírt megjegyzését.

Athelstane több okból is megengedhette magának az iménti szemtelenséget. Ignatius már az előző évben, amikor menekülésre kényszerült háza népével, éppen betöltötte a hetvenedik tavaszát. A nélkülözésekkel teli hónapok, a hosszú, fagyos tél, és az idej, aszályos nyár kikezdte a báró egészségét. Ahogy ereje fogyatkozott, Ignatius tekintélye is csökkent, ezzel együtt többen elpártoltak tőle a kíséretéből. Már akik életben maradtak...

Az út során járványok, rablók, viharok tizedelték a csapatot. Emellett az erdők sem igen dúskáltak a vadakban. A ragály őket sem kímélte. Ennél fogva szűkösen jutott a vándorok számára harapnivaló. Az üres gyomor viszont próbára teszi a hűséget. Ignatius eleinte le tudta törni a lázadást, de ahogy múltak a hetek, apránként, alattomban szökdöstek világgá az emberei.

Athelstane a múlt ősszel még orvvadászként tengette életét, amikor egy felbőszült vadkantól megmentette a bárót Flaegwerth tartomány határvidékén. A betegeskedő Ignatius megörült az újabb kardforgató kéznek, de Cormac és maradék bajtársai ki nem állhatták a zsoldost.

Mire Lythar tartomány e kietlen szegletéhez érkeztek, egy földcsuszamlástól összedőlt várromhoz, mindössze Cormac, a két alabárdos, Fflergant és Munifrid, Bedyw lovag, Ignatius régi barátja, valamint Athelstane alkották a báró seregét.

A háznépből Cassia, a báró törvénytelen leánya, az özvegy Farahilda, Cormac legidősebb nővére három gyermekével, Varin, a báró intézője tartott még ki. Cormac fivérei hónapokkal ezelőtt kereket oldottak, családotól. A sógorát még az út elején vitte el a láz, szerencsére Farahildát sikerült lebeszélni, hogy a testvéreivel szökjön.

– A közelgő telet már nem fogja kihúzni az öreg – folytatta Athelstane. – És lehet, hogy mi sem. Még egy hét, és kezdődik az ős második hava. Talán még van esélyünk civilizáltabb helyet keresni, ha most felkerekedünk.

– Mégis hová? Szerinted találunk orvosdokort, ha nekivágunk a vakvilágnak? – kérdezte Cormac érezhető ingerültséggel. Az őrs sejtette, mire akar Athelstane kilyukadni.

– Eszemben sincs vaktában nekiindulni – mondta a zsoldos. – Mindig csak délnek tartanék, egészen le a Tenger-tó partjáig, ahol télen is aranylik a nap, és örökkön kék az ég...

– Mi tart vissza, hogy oda menj? – vágott közbe Cormac az őrtűzbe bámulva.

– Javíthatatlan vagy, cimborá! – legyintett Athelstane.

– Ismered őméltósága rendelkezését. Bármelyikünk szabadon távozhat innen. De ha kiteszi a lábát, vissza nem térhet.

– És te végrehajtod a parancsot, mint mindig.

– Úgy ám!

A hirtelen feltámadt szél jeges fogakkal mart a két férfi arcába. A csillagok alá felhőmonstrumok telepedtek.

– Pedig gondolhatnál a nővéredre és a gyermekeire! – zsörtölődött tovább Athelstane. – Arról a virágszárlól nem is beszélve!

A zsoldos Cassiára célzott, aki alig-alig titkolta a vonzalását Cormac iránt.

– Voltaképpen mit is kapunk a hűségünkért cserébe? – ütötte tovább a vasat Athelstane. Cormac azonban nem vette fel a kesztyűt.

A zsoldos a bástyára rögzített függőhíd felé fordult. E tákolmány átívelt a völgyszakadék felett, amelyben a Kígyó-folyó hömpölygött, kétezer láb mélyen. A szurdok másik oldalán volt a báró lakhelye. A kopár, magányos kőszirten tölgyfából tákolt, kétszintes vadászház állt. Ezt választotta Ignatius ideiglenes rezidenciájának, annak reményében, itt majd átvészeli a koronás fők beháborúit. Innen, a szirttetőről szintén függőhíd vezetett át egy kisebb hasadékon egy gyümölcslugassal, legelővel ellátott fennsíkra. Ez volt az éléstár. A lugas egyik szegletében ólak álltak, benne szárnyasok és két kecske, valamint az egyetlen megmaradt igásló. A másikat kénytelenek voltak levágni az előző télen.

– Ránézek a vénségre – mondta Athelstane, a hídhöz lépve. Cormac megállította.

– Őrségben vagyunk – figyelmeztette társát.

– Szerinted ki a fene kóricálna erre? Három holdtölte óta egy lelket sem láttunk! A legközelebbi lakott város száz mérföldre van tőlünk. Ugyan, ki háborgatna minket?

– Nem a mi dolgunk eldönteni – mondta Cormac rendíthetetlenül.

– Igazán jó katona vagy, cimborá! Nem kérdezel, nem gondolkodsz, csak végrehajtod a parancsot. És honnan tudhatjuk, nem ért-e véget a háború odakinn? Lehet, hogy a dögvész elvitt mindenkit és mi vagyunk az utolsó élők a birodalomban – fejtegette Athelstane.

– Csak az istenek tudhatják. Az ő szándékukkal kár szembe menni.

Athelstane a fejét csóválta társa szavaira.

– Jön a kisasszony – szólt a zsoldos a függőhíd rezdülé-
sire figyelve. A távolban fáklyafény imbolgott.

Egy-két percen belül megjelent a bástyán Cassia, szőr-
mébe öltözve, hátán keresztbe vetett íjjal és tegezettel.

– Nem éppen nemes hölgyhöz illő viselet – jegyezte meg Athelstane.

– Hol látsz te itt nemes hölgyet? Férfiből is kevés van, sőt egyre kevesebb – szólt vissza Cassia. – Gyógyfüveket hoztam. Munifridnek szüksége lesz rá.

A lány sokatmondóan átnyújtott egy kis bőrszutyót a zsoldosnak.

– Jól van, turbékoljatok csak! – legyintett Athelstane megdóán, és leballagott a kőlépcsőn.

– Ő kért meg ró, hogy ide jöjj? – faggatta Cormac a lányt. Cassia egészen közel lépett a férfihez.

– Őméltósága órák óta nincs magánál, Varin és a lovag úr vigyázza. Magamtól jöttem, itt van rám szükség.

Más esetben Cormac tiltakozott volna, de most nem vitte rá a lélek, hogy elküldje a lányt. Bódultan nézte Cassia barna őzszemét, amelyet egyértelműen Ignatiustól örökölt.

– Hideg lesz ma éjjel – mondta a zavartan a férfi.

Cassia pajkos mozdulattal újabb fahasábot vetett a tűzbe.

– Társaságban gyorsabban telik az idő – mosolyodott el a lány, átkarolva Cormacot.

* * *

A következő reggelen Cormac a saját kürtjének hangjára ébredt. Cassia fújt riadót.

– Mi az, mi történt? – kérdezte az őrszem álmosan. Cassia sápadtan lefelé mutatott. Mélyen, a bástya tövében húzódo kiszáradt várárookban idegenek gyülekeztek.

– Hahó! Jóemberek! – kiáltotta a gyülekezet vezetője, egy magas, szakállas férfi. Seszínű haja a válláig ért. – Segítsetek rajtunk! A háború elől menekülünk, bizonyára akad egy kis zug számunkra nálatok...

Cormac az egyik mellvéd mögül szemlélte meg a jövevényeket. Vagy két és fél tucatnyit számolt belőlük, férfiakat, nőket és gyermekeket vegyesen. Az öltözékük szedett-vedett rongyból állt, akár lehettek azok is, akiknek mondták magukat. Azonban Cormac figyelmét nem kerülték el a náluk lévő fegyverek. Néhányuknál lándzsát, nyársat, másoknál buzogányt, fejszét látott, még az asszonyoknál is.

– Legyetek irgalmasok hozzánk! – rimánkodott tovább a nincstelenek szószólója, miután nem kapott választ. – A gyermekeink éheznek! Nem leszünk hálátlanok!

– Hess innen, koldus népség! – a torony belsejéből Athelstane rivallt rá az idegenekre.

– Miért vagytok ilyen szívtelenek?

Ekkorra már az asszonyok, gyermekek kórusa is csatlakozott a könyörgéshez. Néhányan a magasba emelték

a gyermeküket. Cormac óvatosan kihajolt a mellvéd mögül és hosszasan fújta kürtjébe. A sokaság odalenn elhallgatott.

– Hé, te ott! Mi a neved, és honnan jöttél? – szegezte a kérdést Cormac a csoport vezetőjének.

– Ultor a becsületes nevem, és sokfelé éltem a birodalomban, majdnem minden kétkezi mesterséget kipróbálva. De az állandó harcok minduntalan elűztek, akárcsak sorstársaimat. Benned kit tisztelhetek, uram?

– Cormacnak hívnak, és nem vagyok semmiféle úr. Ignatius báró katonájaként teljesítek szolgálatot. Figyelmezzetek rám! Nem áll módunkban befogadni titeket. Ez a hely nem alkalmas rá, hogy ennyi embert eltartsion. Viszont, ha innen északkeletnek fordultok – Cormac balkéz felé mutatott –, fél nap után elértek a Kígyó-folyó gázlóját. A víz iható, és nem szűkölködik halban. A folyót követve könnyebben eljuthattok a legközelebbi városig. Nesztek, egy kis útravaló!

Cormac szárított hússal és füstölt hallal teli tarisznyát hajított le. A várfal tövében várakozók nem mozdultak érte.

– Köszönjük az útbaigazítást vitéz úr, de onnan jövünk – felelte Ultor. – A víz megáradt, csak úgy zöldell az algától, és halak tetemétől bűzlik!

– Milyen érdekes, én pedig azt láttam, hogy az ellenkező irányból érkeztek! – szólt közbe Cassia.

– Ó, hölgyem ne gondolj rosszra! Három napja jártunk a folyónál, azóta kerültünk egy nagyot, mivel sajnos nem ismerjük e vidéket! – Ultor hangja továbbra is alázatosan csengett.

– Menjetek békével! – zárta le a vitát Cormac.

– Ez az utolsó szavad?

– Ez!

– Hallottátok a húséges házörzöt! – mondta gúnyosan Ultor. A rongyosok kompániája méltatlankodott egy sort, majd elvonultak. A tarisznyát magukkal vitték.

Alig néhány óra múlva érkezett az ostrom első hulláma. Az előőrs tagjai a gyilokjáró romjain át az egyik, sebként

tátongó, hézagos ablaknyíláson szivárogtak be. Ultor összecsiszította a környéken tanyázó bujdosókat, mivel a támadók hatvannál is többen voltak. Kampóval ellátott hágcsokat is hoztak magukkal. Két irányból szállták meg a várfal maradványát.

Cassia közéjük küldött két nyilat, mindkettő talált. Az egyik haramia kilőtt szemmel hanyatlott hátra, a másiknak a karját fúrta át a tollas végű vessző.

– Ne pazarold a nyilat! – szólt a lányra Cormac. – Inkább segíts ebben!

A férfi a mellvéd köveit kezdte kilazítani a lándzsájával. Cassia nem hallgatott rá, kétségbeesésében Ultort célozta meg. A csavargók vezére azonban szögletes pajzsot hordott magánál, amivel könnyedén hárította a lövedéket.

– Úgy ám, drágaságom, ne pazarold a vesszőt! Jobb lesz, ha szépszerével megadjátok magatokat! – harsogta Ultor.

A torony belsejéből fegyverzaj, majd kiabálás, halálhörögés hallatszott. Munifrid utolsó erejével még megsebezte az egyik zsványt, de a következő pillanatban őt is szíven szúrták. Fflergant és Athelstane vállt vállnak vetve próbáltak feljutni a tetőre vezető kőlépcsőn, sikertelenül. Legalább négy martalócot harcképtelenné tettek, mire legyűrték őket. Fflergant elesett, Athelstane fogságba került. Az ostromlók diadalordítással rontottak felfelé a lépcsőn, ám hamarosan emberfej nagyságú kövek zúdultak rájuk.

– Vissza, vissza! – üvöltötte Ultor, társai halálát látva.

A haramiavezér megragadta Athelstane-t az üstökénél fogva, a tőrét a zsoldos nyakának szegezte, úgy rángatta ki túsát a gyilokjáróra.

– Hallod-e, te házörző! – kiabálta Ultor Cormacnak. – Elkaptam a cimborádat! Tegyétek le a fegyvert, de tüstént, különben a másvilágra küldöm, belőled pedig a férgnek lakmározni még esteledés előtt!

– Ő nem a cimborám! – felelte Cormac. – Csak egy mihaszna zsoldos, ha hagyta magát fogságba ejteni!

– Ide nézz, nem tréfálok! – rikoltotta Ultor, de rögtön ezután Athelstane-nal együtt majdnem halálukat lelték egy lezuhanó kötömb alatt.

– Hát ennyit számít neked a bajtársad élete, te fattyú? – méltatlankodott Ultor.

– Ő nem a bajtársam – hangzott fentről a válasz.

– Kegyelmezz, vezér, hallgass rám! Nem fogsz szót érteni ezzel az örülltel! – könyörgött Athelstane. – De én ismerem egy másik, kicsit hosszabb utat, amivel megkerülhetjük...

– Milyen másik utat? – mennydörögte Ultor.

– Mint magad is láthattad, onnan, a torony tetejéről vezet át híd a szurdok felett. A másik oldalon fészkel egy szirttetőn a vén báró. Onnan vezet még egy, rövidebb függőhíd északkeletnek. Az ottani fennsíkon áll egy gyümölcsös... a báró háznépe ott raktározza az elemózsiát és legelteti a jószágokat... kerülővel oda juthatunk!

– És milyen hosszú ez a kerülő?

– Talán hat napi járóföld, uram...

– Mit szólsz ehhez, vitéz úr? – kiáltott fel ismét Ultor. – A kefebajszosnak hamar megoldódott a nyelve!

– Könnyen adsz egy áruló szavára!

– Igaz is! Az áruló mindenhol áruló! – helyeselt Ultor.

– Könyörgök, higgy nekem! Létezik másik út, azzal időt nyerünk... – nyögte Athelstane.

– Időt nyerni... ezt akartál te is, te ganéj!

Ultor gyors mozdulattal vágta át a zsoldos torkát, aki gurgulázva esett össze.

– Vége a játszadozásnak! – üvöltötte a haramiavezér. – Dobjátok el a fegyvert, és talán kíméletes lesztek! Ez az utolsó figyelmeztetés!

Odafönn Cormac és Cassia egy pillanatra egymásra nézett. Mielőtt bármit is tehetek volna, az öreg Bedyw lovag természetes alakja jelent meg mellettük, aki ügyel-bajjal átjutott a hídon.

Az ősz szakállú lovag magára öltötte láncingét, és címeres mellvértjét. Fejére csúcsos, orrvédős sisakot húzott. Kezében kétkezes pallost lóbált.

– Mit keresel itt, uram? – kérdezte elhúlten Cormac.

– Vonuljatok vissza, gyermekeim, majd én feltartom ezt a csőcseléket! – mondta Bedyw.

– Nem hagyhatunk cserben! – sóhajtotta Cassia.

– Szaladjatok át a hídon és vágjátok le! Akkor biztonságban lesztek! – érvelt a lovag.

– No, mi lesz, megkukulatok? Hát jó, ti akartátok! Rajta fiúk! – vezényelt letről Ultor.

A martalócok megindultak felfelé a lépcsőn. Ugyanekkor három vaskampó csapódott a mellvédek közé. A kampókra erősített köteleken mászott a falakra a banda többi tagja. Bedyw sorra elvágta a hágszókat, Cassia pedig Cormac-kel együtt kövel verte vissza a lépcső felől támadókat. A haramiák szitkozódásaiba asszonyi sikoly, gyeleksírás is vegyült. Az ostromlók kénytelenek voltak ismét visszavonulni.

– Ennyi telik tőletek, ripók banda? – szólt a lovag.

– Még nincs vége, vitéz uram! – kontrázott Ultor. – Most egy nem mindennapi szerenádot adunk nektek! Hé, Füttyös!

A vezér szavára különös, elnyújtott sípszó hasított a levegőbe, fület bántó dallammal.

– Játssz valami mást, mert belepusztulok az unalomba! – évődött a lovag.

– Ne aggódj, nem abba fogsz belehalni! Csak várd ki a végét! – nevetett Ultor.

Vajon mire mehet ki a játék?

Cormac magában ezen morfondírozott, miközben gyógyfüvet rakott Cassia vérző tenyerére. A lány kezét felhorzsolták a kőlövedékek.

Már több, mint egy órája tartott az idegtépő sípszó, amikor fény derült a haramiák szándékára. Fentről, a felhők felől süvöltés hallatszott.

– Ez egy átkozott büvölő! – kiáltotta Bedyw. – Mentsétek a bőrötöket!

Cormac tiltakozni próbált, de Cassia egy sikoly kíséretében a földre rántotta a harcost.

Az égből lecsapó fenevad négy bőrszárnyával verdesett, csőre helyén szétnyíló csápok nőttek. Csupasz testéből három pár karmos mancs meredt ki. Pehelyként ragadta magával a lovagot, aki elejtette súlyos kardját. A szörnyeteg magasan a szirtek felett cikázott, ám Bedyw hirtelen mozdulattal kiszabadította egyik karját és törét a jelenés szemébe döfte. Földöntúli rikoltás visszhangzott és a két egybefonódott test a szurdok mélyébe zuhant.

– Milyen kár értük – szólalt meg Ultor nagy sokára.

– Utoljára kérlek, benneteket, adjátok fel, és szavamra, elvonulhattok szabadon! – A zsványvezér hangja egyre

közelebről hangzott. – Lássátok, kikkel van dolgotok, fegyvertelenül megyünk fel hozzátok!

– Csiholj tüzet! – súgta Cormac a holtra rémült Cassiának. A lány kérdő tekintetére Cormac felmutatta a csobolyót, amiben a birspálinka maradéka volt. Cassia gyorsan neki látott tüzet csiholni.

– Ha továbbra is makacskodtok báránykáim, úgy Füttyös kénytelen lesz idecsalni újabb emberfaló jószágokat – folytatta Ultor. – Kinek lenne az jó?

– Szereted a birspálinkát? – kérdezte Cormac.

– Mit nem mondasz! Ilyened is van, te kis huncut? Talán mégis megjön az eszetek...

– Nesze, egy kupicával! – vágott közbe Cormac, és a Cassia által meggyújtott fáklyára erősített csobolyót a rongyosok közé vágta.

– Ördögfajzat! – ordította Ultor, akinek ruhája a társaiéval együtt lángra lobbant. A támadók soraiban kitört a pánik. Cormac és Cassia a maradék köveket a menekülőkre hajigálták.

– Gyerünk, siessünk! – mondta a poroszló a lánynak. Lélekszakadva siettek át a függőhídon.

Örökkévalóságnak tűnt, mire átértek a báró hajlékához. Cormac a formáságokat nélkülözve berontott az ajtón, ám nyomban hátrahőkölt, mikor megütötte orrát a bűz.

– Őméltósága halott, talán tegnap óta – közölte a harcos Cassiával.

A lány egyből a báró hálósobájá felé akart rontani, de Cormac erővel megállította.

– Mit művelsz? Még elkapsz valami kórságot! Különben is, hol van Varin?

Cassiának akkor tűnt fel, mintha kapkodó kezek kiforgatták volna a báró ingóságait.

– Farahilda! Merre vagytok? – kiabálta Cormac a nővére nevét. Cassiával a nyomában már a másik függőhídon loholtak.

Még csak a híd kétharmadánál jártak, amikor szembe jött velük Varin, a báró intézője, fejszével a kezében. A köpcös kis ember nekilátott szétvágni a híd kötélzetét. Azonban felbukkant Farahilda is, és átkokat szórva rontott az intézőre, megpróbálta kicsavarni a kezéből a baltát.

– Eressz, te némbér! – üvöltötte Varin és egy csavarintással kitépte magát Farahilda szoritásából. Varin a földre lökte a testes asszonyt, majd villant a kezében a fejsze...

A végzetes csapásra az intézőnek nem maradt ideje. A vállát Cassia nyila fúrta át. Varin ezután inkább menekülőre fogta, ám Cormac és Cassia utolérte. Az intézőt lándzsanyél ütötte gyomorszájon, amitől hörögve földre roskadt.

– Miért tetted ezt, te féreg? – kérdezte magából kikelve Cassia, a fölényén rázva a sebesültet.

– Én vagyok az intéző... a báró úr vagyona engem illet, törvényes örökös híján... – motyogta a kis ember, mire kapott egy rúgást a fejére, ezúttal Farahildától.

– Odanézzetek! Jönnek! – kiáltotta Cassia a túloldalra mutatva.

Ultor és megmaradt bandája igyekezett át a másik hídon a toronyból.

– Gyerünk, talpra, te disznó! – utasította Cormac az intézőt.

– Mi az, mit akarsz tenni velem? – szűkölte Varin.

– Én semmit. Te viszont elcipeled a pohos segged, még-hozzá arra!

Cormac a lándzsájával noszogatta a kövér férfit, visszaterelte őt a függőhídra.

– De... én nem mehetek oda! – nyöszörgött Varin.

– Dehogynem! Te vagy a báró úr örököse, tehát a háza a tiéd! A helyedben iszkolnék!

Cormac a fejszével elkezdte vágni a híd tartóköteleit, Cassia segített neki a késével. Farahildának meghagyták, készítse elő a lovat és a szekeret a meneküléshez.

– Az a kis piszok már mindent előkészített velem és a gyerekekkel. Útra készek vagyunk – mondta Farahilda.

Varin sírva lépdelt át a mélység felett, időnként visszavisszanézett, kegyelemben reménykedve. Cormac ekkor erősebben vágta a köteleket.

– Eltalálsz odáig? – intett a poroszló a másik híd irányába. Cassia bólintott.

– Akkor küldj nekik gyújtónyilat!

Cassia nem habozott. Sebtiben tüzet csiholt, és egymás után küldte a lángoló, csonthegyű vesszőket az ellenség irányába. A folyó felett ívelő híd több ponton meggyulladt, a haramiák nagyja egymást taposva visszafordult. Ultor azonban nyolcadmagával folytatta útját.

Cormac vágásainak az utolsó szálak is engedtek, így Varinnak futnia kellett az életéért. Éppen akkor szakadt le mindkét híd, amikor Ultor és emberei átértek. A szitkozódó martalócok körbevették a rémült Varint. Felforgatták a házat, de nem találtak benne semmi értékeset, ehét pedig még kevésbé. Csalódottságuk gyilkos dühbe ment át, miután konstatálták, hogy rabok maradtak egy megközelíthetetlen szirttetőn.

– Cormac, te gyáva kutya! Fuss csak, egy nap úgyis megtalállak! – átkozódott Ultor.

– A soha viszont nem látásra, uraim! – kiabált vissza Cormac. – Búcsúajándékként, ott hagytam nektek azt a kövér potykát!

Cormac Varinra mutatott, aki ijedtében éleset visított, akár a malac a miskaróláskor.

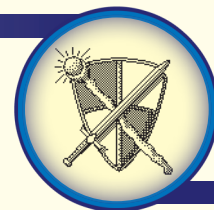
– Milyen igaz! – nevetett fel Ultor.

Ignatius egykori katonája karon fogta Cassiát és elsiettek a meredélytől. Sietve átvágtak a lugason, ahol már Farahilda várta őket gyerekestül a felpakolt szekérrel. Északkelet felé, majd délnek fordulva hagyták el a fennsíkot, hátra sem pillantva.

Zspider

Újnap Hava:

Walpurgis-éj, a mi esténk

Fiona fájó hassal, remegve sétált az anyjához, és félrevonta. Az anyja látta az aggodalmat és kint az arcán, ezért gyorsan elköszönt a többi falusítól. Óvatosan letérdelt a lányához, hogy a szemébe nézzen.

– Mi történt, kicsim?

Fiona nem tudta kimondani zavarában, csak lehajtotta a fejét, kitérte a kezeit, amivel takarta fehér szoknyáján a vörös foltot. Az anyja finoman megölelte, és halkán sutogva próbálta megnyugtani, ezzel enyhíteni a fájdalmát.

– Semmi baj – mondta Fionának. – Mondtam, hogy eljön ez a nap. Pont a legjobbkor történt. Ma este végre velünk tudsz jönni.

Fiona nem értette, miért örült ennyire az anyja, de kicsit megnyugtatta a széles mosoly.

– Hova?

– Mától fogva te is nő vagy. Ma este lesz a tavasz első napja, a mi esténk.

– A mi esténk?

– Gyere, pihenj le, szükséged lesz ez erődre! – Azzal édesanyja hazavezette az apró faházba, amiben éltek.

Estére Fiona apja hevesen vitatkozott az anyjával, pedig ritkán hallatszott heves szó kettejük között. Fiona anyját úgy emlegették, mint a falu legszebbje. Egy telt, gyönyörű nő, aki egyszerre tűnt édesnek, mint a méz és erősnek, mint az acél. Minden férfi tiszteletben tartotta és minden

fiú szerelmes volt belé. Fiona legtöbb barátja csak azért járt át hozzá, hogy az anyját lássák. Minden család be akarta kötni Fiona fejét, mert ha csak fele olyan nő lesz, mint az anyja, máris a legjobb fogás a faluban. Amennyire imádta az édesanyját, annyira félte is. Egy tökéletes szobornak látta, akiből olyan szabadság és önbizalom áradt, amitől aprónak érezte magát.

A vitát hallgatva Fiona rájött, hogy nem először hallja. Ez az egy este mindig feszültséggel telinek bizonyult a faluban. A férfiak mérgesen jártak és a nők izgatottan készülődtek. Az apja állította, hogy ez az este gonosz, hogy ez az, amikor elrabolják az asszonyokat, de az anyja nem értette, hogy miről van szó. A vita szép lassan elcsendesedett, ahogy a telihold sárgás fénye bevilágított az ablakon. Fiona édesapja egyre fáradtabb lett. Lassan, beszéd közben leült az ágyra, nagyokat ásítva még akkor is magyarázott dolgokat, amikor az anyja levette a csizmáját és befektette az ágyba.

Fiona kinézett az ablakon és látta, hogy minden férfi elment aludni. Egytől-egyig minden házban az urak és a fiúk ásítózva feküdtek. Nem értette, hogy mi történik, csak zavartan figyelt kifelé. Hunyorogva látta, ahogy az erdő sötétjéből magas, szarvdíszes női alakok léptek elő a holdfénybe. Idős asszonyok, talán száz meg száz évesek is lehettek, de erősen és elegánsan jártak, fejékeikből vörös

virágok ágaztak ki. A falut járva fehér port fújtak az utcán, amitől minden férfi azonnal álomra szenderült.

Fiona rettegve rohant az édesanyjához és rángatta a szoknyájánál fogva. A nő ijedten ugrott az ajtóhoz, de mikor kinyitotta és meglátta az agancsos nőket, megnyugodva sóhajtott. Értetlenkedő lányához fordult.

– Indulnunk kell.

Fionát kézen fogva vezette az anyja, ahogy sok barátnőjét az ő anyjuk. Minden nő, aki nála idősebb volt, egyként követte az erdőbe a díszes agancsokat viselő idős nőket. A rengeteg elnémult, még egy bagolyhuhogás sem hallatszott. A hold fényének egy sugara mutatta az utat egy ismerős csapáson, amin már sokszor sétált, ahol régen úgy el tudott bújni bújóska közben a fiúk elől, hogy sosem találták meg. Hiába félt, hiába érezte a vérzése kínjait, a görcsöket, az értetlenség okozta pánikot, ez az egész mégis természetesnek tűnt – itt lenni a többiekkel, ezt az utat járni. Meg akarta kérdezni az anyját, hogy hová mennek, de valahol legbelül már tudta.

Érezte, hogy az anyja szeretetteljesen megszorítja a kezét, és látta nyugtató mosolyát. Fiona nagy levegőt vett, beszippantotta az elmúlt esték esőjétől párás levegő édes illatát, kiélvezte a lágy, hűvös szellőt ezen a melegező estén.

Egy nagyobb domb tetejére értek, ahol az egy hatalmas szikla előtt máglyarakás lobogott. A tűz körül fehéres hamuszínű, puha homok volt egy nagyobb termőföldnyi területen. A sziklába számára ismeretlen, régi jeleket vés-tek. Fionát vonzotta a kő, ujjai játékosan simítottak végig a vajatokon. Annyira elmerült benne, hogy már csak azt vette észre, hogy mindenki a tűz köré gyűlt és a három idős, agancsos nőt hallgatja. Gyorsan betolakodott az anyja mellé.

– Ez az este, mikor a hideg véget ér, mikor a zöld csillag fénylik és a sárga hold vezet minket. Még nincs tavasz, még nincs meleg. Egy este, ami nem a tél és nem a nyáré. Ez az este a miénk. A szabadságunké. Kik az új asszonyok?

Fiona sikkantott egyet, amikor az anyja odatolta az öreg nő elé. A ráncos arcú asszony csillogó szemekkel mérte

fel, amitől a lány gyomra összeszorult. A görcsöktől remegtek a lábai és izzadság futott le a hátán, ahogy nézték őt. Az édesanyja megfogta a hálóköntöse végét és egy mozdulattal lehúzta róla. Fiona még egyet sikkantott. Félve takarta el a meztelen testét. Elsőre az anyjához fordult, kérdezni akarta, hogy miért tette ezt, de látta, hogy megannyi nő vetkőzni kezdett. Mikor visszafordult, az öreg hölgy óvatosan felé nyúlt és fehér homokkal festette be az arcát, amitől ő azonnal összerendezte.

– Vesd le a szégyened! – mondta a szarvas nő kedvesen.

– Engedd el a fájdalmadat, feledd el a félelmeidet! Ma szabad vagy. Ez a te estéd.

Fiona egy nagyot sóhajtott, és azzal mintha mindent kifújta volna magából. Elmúltak az aggodalmai, a fájdalmai. Hátranézett és látta az anyját, aki még mindig gyönyörű volt az összes többi nő között is, legyenek azok teltebbek vagy fiatalabbak. Mégis, most először nem érezte kevésnek magát. Körbepillantva látta, hogy az agancsos asszonyok mindenkit bekentek a homokkal, és mindannyian megnyugodtak.

Fiona az anyjához lépett és megölelték egymást.

– Mi történik most?

– Most? – Édesanyja megsimogatta a lány fehér arcát. – Jól érezzük magunkat.

A válasz után megszólaltak a dobok és a falu asszonyai énekelni kezdtek. A három szarvas asszony mosolyogva nézte őket. Fiona otthagya a barátait és hozzájuk lépett.

– Köszönöm! – mondta szendén és a három alak csak bólintott.

A daluk hajnalig szólt, a hold fényében átugrották a lángokat, táncoltak, játszottak, nevettek, történeteket mondtak. A napfelkeltevel értek haza, leporolták magukat, fáj a lábuk, elfáradtak, de csak mosolyogni tudtak akárhányszor meglátták egymást. Másnapra pedig minden visszatért a szokásos kerékvágásba. A férfiak felébredtek, Fiona hallgatta, ahogy az apja kérdegeti, honnan ez a sok homok a házban, és mitől ilyen fáradt az anyja. Magyarázatot követelt mindenre, de a lány csak nézte az erdő szélén eltűnő három szarvas alakot, és máris várta a következő évet.

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, tál-tosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Francisco Vargas

Boszorkánykonyha

Az apró mézeskalács házikó falánál öt gondosan letámasztott seprű állt. Mellettük a fűben egy ócska, kormos, sáros szívlapát. Az apró konyhában tarka ruhákban hét boszorka.

– Szeretöttem köszöntök benneteket Húgocskáim! Az első föladatot teljesítettétek is, hisz idetanalátatok. Az idő lőjárt, több jelönlőzést nem tudok ölfogadni, az erdőt útvesztő varázssal lezárom. Mint azt tudjátok, én Röpkény Rö Rep Repkény vagyok, a Délvidék boszorkánya. Ezönnel megközdődik közös kalandunk, az első varázsfőzőtanfolyam. Boszorkányos előképzőtség kötelező! A bizonyítványokat a megnyitó után leellenőrzöm majd. A képzés szakácsnő, mérőkeverő, és kuruzsló végzettségöt ad, melyek mind szerpölnek a Nemzethy Banyaképzési Jegyzékben. Az oktatásban segítségömre lösz pokolbéli segítöm! A Pokol Konyhájából Gordon Ramsay! Gordon, gyerö be, kérlök!

Az apró házikó egyetlen beltéri ajtaja felpattant és zavart fuligmosollyal az arcán bevonult a sztárszakács.

– Fuck you! How the fuck did i get here? Wher the hell am i anyway? And what is this carrion smell? What the hell are you cooking? I will not be a part of this for sure! – kiabálta magából kikelve.

– Ismöri valaki eztöt a pokoli nyelvöt? – kérdezte Repkény, de mindenki csak pislogott nagyokat. – Az a rohadt menedzsör! Egy kisebb vagyont fizettem ezért a pokolfajzatért és tössék, egy szavát sem értöni. Gordon! Tűnj a pokolba! – csettintett egyet és a mesterszakács egy halk pukkanással eltűnt, kénes füstöt hagyva maga után.

– Akkor most nézzük a bizonyítványokat! – ült le boszorsúsan a sarokban álló kis asztalkához. Kezét ráhelyezte a kristálygömbre és várt. Hosszan várt. – Már a Boszikom söm a régi! Alig van térerö mostanában. Holnap leveröm a hollófészket a kéményről, az biztos! Na végre! – Villogva, vibrálva kezdett oszlani a köd a kristályban. Simogatta, lapozgatta az előtűnő oldalakat. Olykor felnézett a soron következő jelentkezőre, bölintott és simogatott tovább. Egyiküknél azonban hiába keresgält.

– Lilikém, Kishúgom! Van neköd akkreditált végzettséged ehhez a tanfolyamhoz? Mert itt sömmi nyoma, hogy te bárhol képezteöd volna magad.

A megszólított törekeny leányka térdig sáros szoknyában közelebb lépett a kis asztalhoz, és a gömb fölé emelte a kezét.

– Szabad? – kérdezte. Amikor egy bölintással megkapta az engedélyt Repkénytől, egy hatalmasat csapott a gömbre. – Tessék! Olykor régi módszerek kellene az ilyen ósdi eszközökhöz. Megvan? – Repkény a gömbre nézett, aztán csodálkozva Lilire

– Igön. Ott es van. De hát te... micsoda pödigré! Minek néköd ez a képzés, hisz tudsz mindönt?

– Ó, bárcsak így lenne! Hát így állnék itt akkor? – mutatott végig magán, a kócos fekete haján, gyűrött mellénykén és a sáros szoknyáján. Aztán elsírta magát. A többiek cinkosan összesúgtak és halkán nevetgéltek a háttérben. Lili két elmorzsolts könnycsepp között azért jól megnézte magának, hogy kik gúnyolódtak rajta.

– Tegnap elromlott a seprűm. A kis Cirkám. Egész este bütyköltem. Új kötés, friss cirok, de mégsem lett jó. Nem indul! Reggel a nővérem elvitte a Vessző kabrió, mama ment a családi Cirokkal, a papa pedig elrepült az ünnepi Vesszővel valami osztálytalálkozóra. Oda mégsem mehet tömegközlekedéssel. Csak a melós, koszos Szívlapátja maradt a tárolóban. Alig bírtam belökni! Aztán meg lefuladt itt a lápos felett. Tolhattam a térdig érő sárban. Ha mindent tudnék, akkor most ott vihoghatnék az asztalnál szeplösen, mint Rózsa – bökött rá az egyik lányra, aki először az arcához, aztán a táskájához kapott. Rövid keresgélés után elővett egy kézi tükröt, majd az újonnan kapott szeplőit meglátva benne, elájult.

– Vagy kuncoghatnék ragyásan, mint Viola – folytatta a mutogatást Lili. A vörös hajú lány felkapta Rózsa tükrét a padlóról, de vissza is ejtette hamar, miután ő is elájult.

– Esetleg táncolhatnék égő szoknyában, mint Holdsugár. – És már lobbantak is a lángok a tarka szoknyán. Holdsugár pedig „táncolt” is azonnal. Csapkodott és sikoltozott is hozzá.

– Ölég! Oltsd el azonnal! – kiáltott rá Repkény. Lili kis kört rajzolta a levegőbe, amit egy láthatatlan vonallal áthúzott vízszintesen. Aztán ráfűjt az ujjára, mintha gyertyát fújna el.

– Kis ujjgyakorlat – tette hozzá mosolyogva. A lángok kihunytak, a szeplők és ragyák eltűntek. De a szoknya még sokáig füstölgött és maradt pár cucci szeplő és ronda ragya a fitos orrocskákon.

Miután a lányokat felmosták és a szoknyát megkurtították elkezdődhetett az érdemi munka. Egy héten át tanulták a kert, az erdő-mező, a lápos alapanyagait. Mi mire jó és mire nem. Meddig gyógyít és honnantól mérgegy-egy növényi, vagy épp állati alkatrészt. Szépítő, gyógyító, kábító, butító, mérgező főzeteket készítettek. Hamar elérkezett a hétvége és vele a vizsgák ideje. Repkény kiterítette a tételeket a kristálygömb elé.

– A mai vizsgán először a gyakorlati részt köll teljesítenötök. Ez egy sokszorososan összetött feladat lösz. Köll hozzá az ölsajátított állat és növényismeröt, szakács-tudomány, a varázsigék megfelelő alkalmazása és pörsze a boszorkányos kröativitás is. Amíg a homok leperög, addig alkothattok kedvetökre – fordította át a nagy homokórát.

Mindenki húzott egy tételt, aztán már iramodtak is ki a kertbe, erdőbe, mezőre alapanyagokért. A húrok jebes

veremben várták őket. A többi maguknak kellett előttemteni, ami már önmagában sem volt egyszerű feladat, mert szinte minden recept tartalmazott olyan összetevőt, melynek már a begyűjtése is veszélyes volt. Hamarosan roskadozó kosarakkal érkeztek vissza a vizsgázók. Az asztalokon ott voltak a legkülönbélebb konyhakerti növények mellett az enyhén vagy nagyon is mérgező fajok is. Beléndek, farkasalma, varjúháj, foltos bürök, ördögcérna, fekete hunyor, kutyabenge, mocsári liliom, és tűztövis is begyűjtésre került. A veremnél, összeszedték a húsokat, belsőégeket, szemeket, karmokat. Kinek mire volt szüksége. Gyors feldolgozás után előkerültek a bográcok. Kisebkek, nagyobbak, cifrák rézből és egyszerűek vasból, de Lilinek csak egy ősrégi, égetett cserépedénye volt. És már rotyogtak is bennük a tételek. Csak Holdsugár csicsás rézüstjében vacogtak a pókhálóba csavart kappanlábak. Nem boldogult a tűzgyújtással a kis tűzrólpattant. Lili figyelte egy darabig. Jót mosolygott az ügyetlenkedésén, de aztán megszánta. Amikor Holdsugár épp a kovával pattintott egyet, Lili rámutatott a gyújtásra és az máris lángra kapott. Repkény jól látta, mi történik, de úgy tett mintha épp Rózsa tételét tanulmányozná. Az asztalok lassan leürültek, a bográcok pedig megteltek csendesen rotyogó főzetekkel. Ám a hatalmas termetű, szőke Nagy Aranka tüze lassan ki is aludt, mert ő apróra összegömbölyödve a tiszafa alatt szundított. Álmában pityergett kicsit. A szeplős orrú Rózsa pedig kótyagosan kerengett az üstök között. Láthatóan fogalma sem volt, hogy épp milyen rendezvényen van. Repkény gyanakodva olvasta el mindkét tételt, aztán felkiáltott.

– Ezerszer elmondtam, hogy sem a félkész sem az elkészült főzeteket nem kóstolgatjuk! De nektek hiába beszéllek. Tessék! Az egyik Pityergős mesét főzött álomszósszal a másik meg Maszlagos felejtésragut tejfellel. És a tejfelt már el is felejtette! Mint ahogyan minden mást is, ahogy látom. Szerencse, hogy van ellenszerem. De majd csak holnap kapnak a detoxból. Aztán repülnek haza! Még szerencse, hogy nem a beléndekleves ördögcérnával volt a tételük, mert akkor most hívhatnám a keselyűket.

A homokszemek lassan leperegtek és a főzetek elkészültek. Repkény ellenőrizte mindet. Viola kondérijánál elmélázott kicsit.

– Ez mi?

– Ungarische gulas mit starke Stefan – mondta a ragyás-orrú leány.

– Annak mondjuk nem rossz – kóstolt bele óvatosan Repkény –, kár, hogy nem ez volt a feladat. Gyorsan kenj egy zsíros deszkát lilahagymával a kettesért, mire visszajövök.

– És te mit rejtögetsz a földöd alatt Kishúgom?

Lili, óvatosan emelte le a fedőt a cserépedényről és orrhangon válaszolt, mert mindkét orrlyuka be volt dugaszolva gyolccsal.

– Bájital mindenre! – mondta mosolyogva. Repkény alig bírta időben befogni az orrát az émelyítően kellemes illatok előtt.

– Tödd vissza a földöt azonnal! Ez egyszer már romba döntötte a fél világot! Ögyetlen csöppje is ölég ... mindönre! Úrnője löhetsz élőknek, holtaknak, de ha rosszul használsz, annak súlyos ára lösz mindönkire nézve! Talán jobb is lönné, ha most azonnal elsüllyesztönénk a mocsárba! Az ötöst megkapod, de ezt ne is lássam többet! Vidd és szabadulj mög tőle!

Lili boldogan és egyszerre szomorúan is tekerte gyolcsba szorosan a cserépfazekat és indult a mocsár felé. De a kísértés túl nagy volt. A láphoz érve elvágott egy vastagabb üreges nádat a bütyöknél és az így képződött üregbe átöntött keveset a bájitalból, majd ledugózta egy fadarabbal. A fazekat újra lekötötte és olyan messzire dobta a sás közé, amennyire csak tudta. A kis csövecskét a szoknyája redői közé rejtette és mint aki jól végezte dolgát, visszaballagott a mézeskalács házikóhoz. A vizsgák aznapra véget értek. Lassan mind lepihentek. Lili gondosan elrejtette a bájitalt, de a fejéből nem tudta kiűzni a gondolatokat. Kislány kora óta arról álmodott, hogy ő lesz a legnagyobb boszi a világon. Hogy hatalmas lesz mindenén és mindenkin. És most tessék, itt a lehetőség. A párnája alatt van elrejtve a mindenség kulcsa. Izgalmas álmok közé vándorolt a tudata. Sárkányokat vezényelt győztes csatába. Egy herceggel állt az erdei oltárnál díszes ruhában, és épp megváltotta a világot, amikor felébredt.

Ilyen lassan még sosem vánszorgott a nap az égen. Többször is úgy látta, hogy megállt, vagy visszafordult. Pedig nem. A nap ugyanúgy járt, mint máskor, csak Lili szeretett volna már nagyon messze lenni innen. Kora délután volt, mire mind a négyen letették a szóbeli vizsgát. Repkény boldogság-kompóttal kínálta őket a nagy izgalomra. Fáradtan eszegették és csendesen beszélgettek, amíg a Délvidék boszorkánya bekönyvelte az eredményeket a kristályba és kiállította a bizonyítványokat.

– Ölvégöztétök hát, amit el köllött. Gratulálok! Legyőztétök a tudatlanságot és megszeröztétök a hatalmat konyhai eszközök fölött! Használjátok okosan és bátran a mögszerzött tudást, de sose éljetök vissza véle. És jegyözzétök mög egy élötre, hogy nöm kóstolgatunk! – fejezte be az oktatást Repkény mosolyogva. Mindenki megkapta az oklevelét, összepakolták a holmijukat és rövid búcsúzkodás után seprűre pattantak. Kivéve persze Lilit, mert ő az ócska lapátba próbált életet verni. Tologatta, csapkodta, rugdosta, ráolvasott pár kéretlen átkot mire nagy nehezen felhangzott az ismerősen recsegő, ropogó betonkeverőhang. Gyorsan felpattant rá, egy utolsó mosolyt küldött Repkénynek és már szállt is a felhők felé. Mielőtt az aprócska házikó végleg eltűnt volna a háta mögött, utolérte egy gondolat, ami Repkény mosolygós hangján szólalt meg a fejében.

– Óvatosan azzal bájitalal, Húgocskám!

Zanbar

Úri passzió – 5. fejezet

Kurta történetet koholtak a nyitva hagyott hátsó kapuról, a kertbe beszökő kóbor kutyákról, s arról, hogy mennyire megrémítették a háznépet.

A jó doktornak sikerült kellő átéléssel és hitelességgel előadnia azt, hogy a lövésekre végül csak kitérő rendőrök is elhiggyék. Házigazdájuk még szabadkozott is, hogy csak elriasztani tudták az állatokat, s nem végeztek eggyel sem.

Ezalatt Harry és Divine elcipelték a dögöket a doktor házi laboratóriumába, ami a télikert mellett állt, mert semmi szükség sem volt arra, hogy a személyzet többet tudjon és lásson annál, mint ami már így is elkerülhetetlen volt.

Míg házigazdájukra vártak, Mrs. Long segített Divine-nak legalaposabban kitisztítani unokaöccse sebeit. Az asszony ellenkezést nem tűrve, újra és újra végignyomkodta őket, és erős alkohollal mosta ki belőlük a beléjük került fekete miázmát. Végül csak bekötözte a sebeket, mert várni akart legalább egy napot, hátha Harry szervezete kilöki a még benne maradt kátrányos mérget. Mrs. Long felajánlotta, hogy mindenképpen maradjanak éjszákára, ha mégis történne vele valami.

Éjfél múlt már, mire a jó doktor visszatért, előrelátóan egy jókora üveg skót whiskyvel, és a jegyzetfüzetével. Számára, a vadászat a ködös, hampsteadi éjszakában ezennel véget is ért, s az igazán érdekfeszítő rész csupán ezután következett.

Az, ahogy a doktor az eszközeivel bánt, aprólékosan, és óriási gyakorlattal gyűjtve be az állatok véréit, vizsgálva végig az egész tetemüket, s ejtve meg egymás után a szükséges bemetszéseket, olyasfajta rideg precizitást árasztott, ami Divine-t óhatatlanul is a boncterem különös és embertelen mivoltára emlékeztette. Miként korábban Harrynek Dumas regénye, úgy neki Shelley Frankensteinje jutott az eszébe erről az egészről.

– Jelentős csont- és izomelváltozás, ahogy a test megpróbálta belsőre is lekövetni a külső változásokat – diktálta Dr. Long a feleségének, miután felnézett a mikroszkópjából. – A szövetek, a belső szervek egytől egyig olajos felszínűek, kátrányfekete. és sűrű anyaggal vannak borítva, mely a testüregek javát is kitölti. Olyan, mint amit maga talált a Redwood birtokon, Max. Azzal, hogy szinte még él, most is emésztí és formálja a sejteket, amikhez hozzátapad – intett a mikroszkóp felé. – A létfontosságú szervek szinte mindegyike torzult és megnagyobbodott. Kórosan, de láthatóan nem életképtelenül. Az ivarszervek visszafejlődtek, daganatos szövet maradt a helyükön, de az egyéb még beazonosítható testi jegyek alapján, mint a keskeny medence, és a robosztus pofa, ez itt két hím. Mindkét állat elvesztette teljes testszörzetét, bőruk szürkésfekete, vagy inkább grafitszürke, és akárcsak a test

belső részeit, ezt is ugyanaz az anyag borítja. A végtagok és a fogazat a kutyák és a nagymacskák jellemzőit egyaránt mutatják, miként a két állat által mutatott viselkedésminták is – hajolt újra az egyik dög fölé, vizsgálódón. – Nocsak! – nyúlt előre egy hosszúnyelű csipesszel és miután néhány kisebb vágást ejtett az egyik kutya egymásra gyűrődött nyaki izomkötegeiben egy két ujj széles nyakörvet húzott elő közülük.

– Arthur – olvasta le a rajta függő fémbilétát –, a másik oldalon pedig Lord Redwood címere. Ezek hát az ő elvesztett kutyái.

– Azt, hogy eltorzultak, még megértem, kedves doktorom, ha nehezen is, az alapján, amit mondott. Egyes fertőzések és paraziták rettenetes dolgot művelnek emberrel és állattal egyaránt – ivott egy korty whisky-t Divine. – Ám azt, hogy ez ilyen gyorsan történt, már fel nem foghatom. Miként azt sem, hogy mikor a kertben közvetlen közletről rálóttunk az egyikre, mégsem találtuk el, csak Mrs. Long sövényeiben tettünk kárt. Aztán ott volt az az emeleten...

– Ektoplazmatikus materializáció – szólalt meg Harry.

Ektoplazmatikus materializáció? Miket össze nem olvas ez a fiú?

– Parancsolsz? – vont a szemöldökét Divine, ám a doktor ábrázatán azt látta, hogy számára nem idegen, amit az unokaöccse állít.

– Ááá, ön is olvasta fiatal barátom Madame Tallien kötetét a szellemi határokról. A magam részéről mindig is úgy gondoltam, hiba volt őt pusztán a forradalomban elhíresült modern nőként ábrázolni...

– Doktor! – emelte fel a hangját Divine.

– Oh, persze. Kérem Harry, folytassa!

– Úgy olvastam, hogy egyes dolgok, vagy akár lények is, habár szabad szemmel láthatóak, mégis a ködhöz hasonlóan anyagtalank, s nem képesek valódi kölcsönhatással lenni az anyagi valóságra. Miként az sem rájuk. Ehhez, miként mi is tapasztaltuk, kénytelenek alakot öltetni, ezzel mintegy feladva a sebezhetetlenségüket. Te is láttad – fordult Divine felé –, hogy még így sem kell teljesen materializálnia a testüket alkotó ektoplazmának, elég csak annyinak, amennyivel neki tudott támadni az ajtónak, az emeleten. Ekkor sebezhetőek.

Divine töprengett ezen egy pillanatig. Nem volt annyira abszurd, mint elsőre hallatszott.

– És te ebben akkor is teljesen biztos voltál, amikor csalinak használtad magad? – pillantott szúrósan az unokaöccsére.

– Valamelyest igen... sütötte le a szemét Harry.

– Valamelyest – morogta Divine.

– Max barátom, talán megenyhül az ifjú Harryvel szemben, ha felidézi, hogy ezzel a meggondolatlan tettével nagyban hozzájárult a sikerünkhöz.

– Természetesen – fújt nagyot –, természetesen igaza van doktor, ám attól tartok, a sógornóm közel sem volna olyan megértő velem, mint most ön velem, ha a fiával valami baj történe. Emellett pedig – intett a dögök felé – még akad egy kis gondunk ezekkel. Ráérek ezek után korholni Harryt.

– Én is így gondolom – bólintott a doktor. – Mindezek fényében nyilvánvaló – töltött magának egy pohár italt –, hogy ez a két kutya Lord Redwood házőrzője volt, ám mindösszesen kettő a háromból. Bár egyelőre több a kérdésem, mint a válaszom, ezt kell mondjam. Az, amit itt láttunk, egészen rendkívüli. Egy ismeretlen eredetű folyamat, mely nem csupán az állatok testét torzította el, de felruházta őket természetfeletti képességekkel is. Bár sem az emeleti ajtón nem tudtak átjutni, és mint mondta, az ablakon sem, de a lord házában kerítése már nem jelentett gondot számukra. Ahogy az a tény sem, hogy az a bizonyos ablak huszonöt láb magasan volt. Ezek szerint a tömör, szilárd anyagok akadályt jelentenek számukra, a távolság viszont nem. Gondolom, abban egyetértünk, hogy ezek az állatok nagyon is képesek lehetnek mindarra a borzalomra, ami Lord Redwood házában lejajlott a tegnapi esti órákban.

Divine bólintott. Igen, képesek lehetettek. Szörnyű külsejük láthatóan hasonló borzalmas intelligenciával is párosult. Ebből a szemszögből vizsgálva az este folyamán lejajlottak, az, hogy meglátták az egyik állatot a szalon ablakában, a kertben lefolytatott hajszán át, egészen addig, hogy a túlélő fenevad megpróbálta megölni a bezárkózott háziakat, egyfajta torz, egyáltalán nem zavaros logikai láncot alkottak. Csaliit használtak, csapdát állítottak, majd kihasználják, hogy ők odakint vannak a kertben, és nem torlaszoltatják el az ajtót a bentiekkel, talán sikerrel is járnak. De miért? Mi kötötte össze a Redwood birtokot és a doktor otthonát? Mi okból halt meg két gyerek és került sor csaknem hasonló meszárásra ma este?

Mrs. Long szavai jutottak önkéntelenül is az eszébe. *„Erre nem tudom a választ, Maximillian. Ha csak nem azt, hogy téved, ha úgy hiszi az a lány elég messzire került ezzel Lady Redwoodtól”*.

Az egyetlen közös pont éppen a megbízójuk volt, Lord Redwood, illetve az ő húga.

– Mit gondol doktorom, mi történe, ha azzal állnánk a lord elé, hogy a hűgát kínzó betegségnek köze van mindahhoz, ami történt, mi több, az mindennek a forrása? Hogy e nagy beteg hűg valamilyen formában szörnyeteket csinált a három kutyából, melyeket ő maga küldött Londonba, majd aztán azok közül egy biztosan végzett az ikrekkel, majd kettő felkereste önt, feltehetően ugyanezért, és kétségem sincs róla, hogy nemcsak önre, de Mrs. Longra is ez a sors várt volna. Ön szerint elhinné?

Az orvos kortyolt egy kis whiskyt.

– Az emberi elme sok mindenre képes, barátom. Eltűri az eltűrhetetlent, elfogadja az elképzelhetetlent, és tagadja, ami a napnál is világosabb. Bevallom, nem tudom, miként végződne a beszélgetés, még akkor sem, ha Lord Redwood fogékony az okkult dolgokra. Tisztában van ugyan a hűga állapotával, annak hatásával, a testvére viselkedésére és egészségére, de az, amit az előbb felvázolt,

azt jelentené, hogy Lady Redwoodot az őt emészto kórság alapjaiban formálta át. Valami nagyon mássá. Fogalmam sincs, kedves barátom, hogy az, amit eddig a lord maga is megtapasztalt, az, amit eleddig feljegyeztem, és most ez – intett a kutyák teteme felé – vajon meggyőzőné-e arról, hogy a hűga felelős mindezért? Én magam sem vagyok egészen biztos benne, hogy nem-e siklottam el, és siklok el most is bizonyos részletek felett és nem-e a feleségét óvó férj beszél belőlem, aki értelmet és kézzelfogható bűnbakot keres minderre. Az emberi értelmet meghaladó dolgokkal, mint ön is tudja éppen az a baj, hogy meghaladják mindazt, ami képesek vagyunk felfogni a világból. Kétségtelen, hogy van olyan kalkuláció, mely szerint egyenes vonal húzható a lady betegségét okozó ismeretlen kórság és a kutyák állapota, valamint a romló elmeállapota okozta dühkitörések és kegyetlen pillanatok, és aközött, hogy Ivett, az úrnőjétől rettegő cselédlány „árulása” olyan szörnyű döntésre sarkallja Lady Redwoodot, hogy szörnyet csináljon az ebekből. Melyeket aztán eszközül használva végez az őt cserbenhagyó lánnyal és fivérével, majd pedig két másik emberrel, akik szintén „cserbenhagyták” és nem tudták kigyógyítani. Kétségtelen, hogy ez is egy lehetséges verzió. Am, egyetlen ismeretlen részlet is új irányt szabhat neki. Tartok tőle kedves Max, hogy ha csak nem a saját hűga vallaná meg mindezt a lordnak, az aligha hinné el, amit ön és én állítunk róla. Akkor sem, ha nem zárható ki, hogy csak a jó ég tudja, nem-e szánt hasonló sorsot a saját fivérének is.

Divine-nak egyáltalán nem volt ínyére az, amit a doktor mondott, ám mint megannyiszor, volt benne logika. Anglia nem volt Kenya és London nem volt Mombasa. Egy birodalom, de két világ és két törvény. Hiába fordult meg a saját bevallása szerint Lord Redwood, a lelke mélyén akkor is angol főrend volt.

– Úgy vélem, el kell mondanunk neki – szólalt meg váratlanul Harry. – Nem azt várta tőled, bácsikám, hogy deríts fényt az ügyre a legjobb tudásod szerint? Hogy tudd meg, miért kellett meghalniuk az ikreknek és mi végzett velük? Nem azért kért fel éppen téged, mert úgy vélte olyasmit is meglátsz majd, amit más nem? Te... mi pedig, ezt találtuk – mutatott poharával az egyik kutya tetemére. – Ezt – ismételte. – Ennyit és nem többet.

Reggel Dr. Long inasa hozott négy nagy zsák kóssót, amíg ők hárman a házigazda laboratóriumának fémkádjaiba süllyesztették a kutyák maradványait, hogy aztán a zsákok tartalmával befedve őket remélhetőleg akadályozzák annyira a bomlást, hogy a doktor további vizsgálatokat végezhesen rajtuk a későbbiekben. Divine előtt ismét felrémlt Victor Frankenstein alakja, ami groteszk módon elkeveredett az afrikai varázslók preparált állatokkal teli kunyhóinak képével.

A kávé mellett átolvasott újságok szerint annak ellenére, ami londoni rezidenciájában történt, Lord Redwood beköltözött a Tavistock Place-en álló házba. A komoly sajtó egyelőre csak üdvözölte itthon az arisztokrácia világiáró fiát, aki hosszas távollét után ismét megtisztelti majd jelenlétével a londoni társaságot. Csupán a doktor által is járatott néhány kisebb bulvárlap feszegette annak okát, mi is történt valójában két nappal ezelőtt a lord házában. Közönséges módon fejtegették az állítólagos

szaftos részleteket az ügyről, melyek alapja az volt, hogy az ikrek miért igyekeztek elmenekülni a lord blackdyke-i, majd londoni házából. Vad és visszataszító ötletekkel álltak elő, melyekkel igyekeztek kipótolni, kiszínezni a kevés igaz állításuk közötti hézagokat.

Végkövetkeztetésként pedig a brutális gyilkosságot azzal magyarázták, hogy az általuk alaposan befeketített testvérpár még náluk is erkölcsstenebb alakokkal próbált üzletet kötni és azok inkább végeztek velük.

Tengernyi ostobaság, gondolta Divine. Mindent arra alapoztak, hogy ugyan mi másért akartak volna megszökni, ebből a köztiszteletben álló főnemesi házból? Mi másért? Az alapján, amit Mrs. Long mondott nekik az este, ez a két gyerek a rosszból végül csak a még rosszabbra menekülhetett.

Eltűnődött azon, vajon előkerül-e valaha az bizonyos harmadik személy. A „bűnöző elme” ahogy a Harry által forgatott detektívtörténetek nevezték az ilyen embereket. Aki végül tolvajjá tette ezt a két gyereket, valódi bűnné formálva elkeseredésüket és félelmeiket. Vajon lesz-e valaki, bárki a hatóságoknál, kit érdekelni fog a személye?

Reggeli után Harry-vel együtt kocsiba ült, és egy rövid, a panziójában tett kitérőt követően a lord otthonához hajtottak. A rendőrök ezen a reggelen már nem tértek vissza, csupán a szokásos utcai járőrök sétálgattak fel s alá.

A lord háza csendesnek, s ha lehetséges ilyesmi, zárkóztottnak tűnt a számára. Az udvar üres volt, a földszinti ablaktáblák javát sem nyitották még ki. Mielőtt belépett volna a házba, körülsétálta. A cselédszoba ablakát már bezárták, zsalugátereit is becsukták. Legkevésbé sem emlékeztetett immáron arra az éhesen ásító sötét üregre, aminek tegnap látta. Olyan volt, mintha a nemrég történt borzalmat máris elkezdte volna elfedni az angol mindennapok rideg, fegyelem szülte máza. A jó doktor szerint minden földnek meg voltak a maga szabályai és szokásai, legyen szó hétköznapi, vagy éppen természetfeletti dolgokról. Egészen eddig nem vette észre, hogy Angliának ez a mélyen rögzült, szavakkal alig leírható képmutatás volt a sajátja. A nyers valóságot fedő látszat, mely ismerős díszletként rejtette el mindazt, mi nemkívánatos, vagy éppen oda nem illő. Hazugságok sokaságával űzött gúnyt két gyermek halálából, és kékvérűek nemzedékein át öröklődő betegséggel magyarázta azt a borzalmat, mely megbújt a messzi északon fekvő Blackdyke falai között.

Keserűen gondolt bele, hogy valójában mennyire idegennek kell lennie valakinek ahhoz, hogy mindezt észrevegye. Idegennek, a saját hazájában.

– Bácsikám? – szólalt meg mellette Harry.

Dr. Long az okuláréját igazgatta zavarában, ő a kalapját. Így tett most is, miközben az unokaöccse felé fordult. A fiú még nem látta mindezt, ebben biztos volt. Ő minden átélte kalandjuk ellenére is itthon volt még. Ez a gondolat kiragadta töprengéséből, és újra elszánttá tette. Hálás volt érte.

Mr. Marston a szalonba vezette, és arra kérte, hogy várjanak ott, mert őlordságát éppen egy fontos, otthonról érkezett hír köti le.

Divine Doyle Holmes-ának érezte magát, aki szarkasztikus logikával, kertelés nélkül készült feltárni aggodó

ügyfelének, hogy minden hányattatásáért hön szeretett fivére fiának rossz életű barátja felel, aki úriemberhez méltatlan módon kihasználta a vendégszeretetét, és elloptott egy fontos iratot. Azzal a különbséggel, hogy Doyle detektívjének nyilván kevés, vagy éppen semmi gondot sem okozott volna közölni ezt a hírt.

– Marston! – harsant a házigazda hangja. – Csomagoltasson be nekem, haladéktalanul hazautazom!

Lord Redwood belépett a szalonba, még sápadtabban, mint mikor először találkozott, baljában egy sürgönnyel. Bár bejelentették neki őket, mégis, mikor meglátta, úgy látszott csodálkozik az ittlétén.

– Oh, Mr Divine! – lepődött meg. – Az ifjú pedig, ha helyesen gondolom, az unokaöccse. Nem számítottam ilyen hamar az érkezésükre. Elnézésüket kell kérem, de mint látják, sürgős dolgom akadt – intett a papírlappal. – Jutottak valamire az unokaöccsével a szerencsétlen ikrek kapcsán? – kérdezte, de csupán futólag, mert ismét elmerült a sürgönyben.

– Igen, őlordsága. Úgy véljük a kutyák...

– Kutyák? Eugenie kutyái... – szaladt ráncba a homloka. – Szerencsétlen húgom, legalább ezt nem érte meg – hadarta, és láthatóan már a legkevésbé sem aggasztotta a cselédek sorsa.

– Bocsásson meg, de el kell érnem a tizenegy órás glasgow-i vonatot – fordult meg a lord, és sietett vissza a szobájába.

Lord volt, megtehetette, hogy jelen pillanatban, adott körülmények között tudomást sem vesz róla, sem pedig az ügyről, ami miatt felkereste. Hogy munkaadója kijelentésének nyomatékot adjon Marston belépett a szalonba, karján Divine kabátjával, jelezvén, hogy ideje volna távozniuk.

Divine akaratlanul is körbeforgatta kezében tartott kalapját. Érezte, hogy helytelen, ám ahelyett, hogy együtt érzett volna a lorddal annak vesztesége miatt, csak keserű megerősítésre lelt ebben a váratlan halálban. Mintha a látszat, ez a nietzschei sötétség, melyet igazán csak az imént ismert fel, ugyanezt tette volna vele. Felismert benne valakit, aki átlát rajta, aki árthat neki. Mert a halál, ez a halál, minden tragikussága ellenére, maga is csak látszat és megszokás. Ezek után mit sem számít már, mi volt az igazság a két gyerekről, a kutyákról, vagy arról, tervezett-e bármit is testvérbátyjával a megboldogult. Meghalt és ezzel minden titokban marad. Éppen úgy, ahogy e föld szabályai szerint lennie kellett.

Harry vitte erősen bicegő nagybátyja táskáját. Hiába próbálta lebeszélni a korai indulásról, hogy hallgatva Dr. Longra, pihentesse még a lábát, de ő végtelenségig makacs volt. Jó, meleg idő, ezt mondták neki az orvosok, és Kenyában ebből bőven volt. Majd vigyáz magára, ígérte, de Harry ebben kételkedett. Maximillian Divine erre az egyre képtelen volt.

Miként önmaga megóvása, ugyanúgy nem volt jellemző a hirtelen ötlettől vezérelt kapkodás sem, már pedig Harry pontosan ennek látta mindazt, ami az utóbbi napokban végbement. Ám, mint oly sokszor, ha az a fejébe vett valamit, erről sem tudta lebeszélni, bármennyire is szeretne volna.

– Ez itt – nézett ki szobája ablakán az idősebb Divine –, már nem az én világom, fiam. Idegen lettem itt, bizonytalan, mint matróz a szárazföldön, és nyugtalan, mint párduc a ketrecében. Rosszul alszom az utóbbi napokban, és rosszul érzem magam nappal is. Tudom – intette le a nagybátyja –, tudom, hogy nem fog elmúlni. Nem, amíg Angliában vagyok.

Miközben nagybátyja kölcsönért járt, Harry beszélt az egyik vasútépítő társaság emberével és beajánlotta őt a most zajló építkezésekhez, így lehetséges volt, hogy lesz egy viszonylag „kényelmes” állása Afrikában, legalább addig, míg valóban összeszedi magát és el nem indul vadászni. Vele akart tartani, de nagybátyja kereken megtiltotta, mondván, hat évre már elrabolta az anyja mellől és most nem tudott volna rá is vigyázni.

Vigyázni. Apjaként szeretett nagybátyjának mindig szokása volt régi és újabb hibáit szemére vetni, így a Dr. Long hampsteadi házában történeteket is. Meggondolatlanok tartotta érte, és volt benne igazsága.

– Mondd meg édesanyádnak... – fordult vissza a hajtárájának aljából, aztán inkább lemondóan megrázta a fejét. – Amint lehet, hírt adok magamról és megküldöm a pénzt is.

– Igazán... – próbált még egyszer ellenkezni, de nagybátyja erősen mellbe bökte sétabotja végével.

– Ezt már megbeszéltük. A te kalandod Afrikával véget ért, ideje valami rendesbe fognod, ahhoz pedig pénz kell,

s ezt én elő fogom teremteni. Megérdemled, és erről többet nem is akarok hallani! – jelentette ki, majd magához vonta.

– Divine vagy fiam, és nemesebb anyagból gyúrtak, mint amit ez a képmutató világ megérdemel. Gondoskodom róla, hogy e szerint élj, te pedig ne hagyd, hogy bárki mást mondjon!

Nagybátyja megölelte. Szokatlan volt tőle az efféle érzelmes gesztus, és Harry érzett benne valamiféle mély szomorúságot. Talán azt, mely az elmúlt napokban is emésztette az idősebb férfit. Hogy nem csak Londont és Angliát hagyja hátra, hanem őt is. Talán örökre.

Így vigyázott rá. Mert nagybátyja nem a sérült lábára, vagy az ő meggondolatlanságára célt, mikor azt mondta, nem tudja megóvni. Hanem erre. Hogy végül idegenné váljon.

– Ígérd meg nekem, Harry! Ígérd meg, hogy nem hagyod!

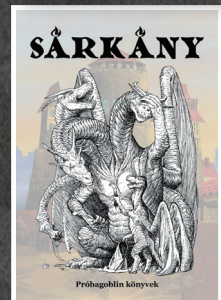
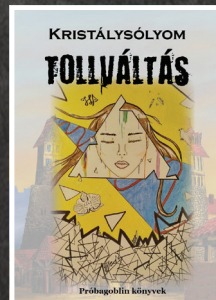
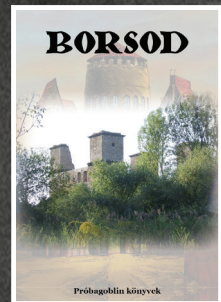
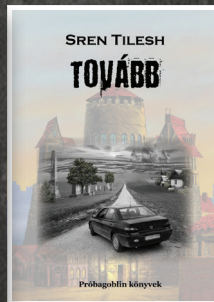
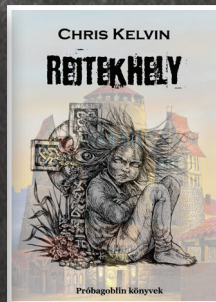
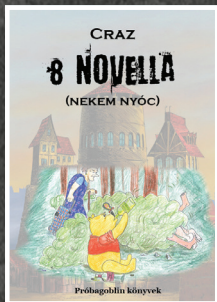
Bólintott. Nagybátyja makacs volt, végtelenségig makacs. Miként ő is. Nem lesz hát tétlen a távollétében és nem engedi meg neki, hogy egyedül gondoskodjon róla és az édesanyjáról. Mert ennyit ő is megérdemelt.

Megszorította a kezét, és kint maradt a mólón amíg az Ikarus kihajózott, végighaladt a csatornán, és eltűnt a déli látóhatár mögött.

„Max Divine, a nehézsúly világbajnoka!”

A kalandor

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Sren Tilesh

Ház a pusztán

„Higgy!”

(bejegyzés egy emlékkönyvben, 1980-as évek)

Idejét sem tudtam, mióta tévelyegtem már a földek között. Lemaradtam a buszról, és gyalog indultam haza. Hisz alig tíz kilométer, gondoltam.

Késő ősz volt: learatott tarlók vettek körül. Cementszürke égbolt borult fölém, szinte éreztem a súlyát. A távolból vadludak kiáltásait hallottam. Száraz kukoricatorzsák sértették véresre a bokámat, de nem fájt. Lélegzetem ködösen gomolygott a szám előtt, és fázott a kezem.

Időről időre félve néztem körül. Az ismerős tájon ugyan nem volt mitől tartanom, mégis – azok a végtelenbe nyúló földek, az őszi csend, az a kietlen magány...

Megkönnyebbülten nyugtáztam a távolban felbukkanó ház látványát. Igen, ide igyekeztem, itt majd pihenek egyet, mielőtt hazaindulok.

Hamarosan alatta álltam.

Félkész épület volt, habarcsrétegek váltottak vörös téglalásorokat. Üresen ásított a nyílászárók helye, korlát nélkül, ridegen hívtak bokatoró vállalkozásra a nyomasztó betonlépcsők és teraszok.

Mászni kezdtem felfelé. Aztán csak álltam az egyik, keletre néző terasz hideg betonján, hajamat cibálta a szél, és vártam.

Először csak a távolban láttam meg, kis idő múlva már mellettem állt a teraszon a bátyám.

Bátyám, a megszokott, csöndes-vagány félmosolyával. Bátyám, aki sose csinált ügyet semmiből; aki egy nemtörődömnek látszó vállrándítással tért napirendre bármi felett, ami nem volt tényleg überfontos. Ő, aki saját kezűleg készített gitárokat füstös kis műhelyünkben, hús felé törekvő srákokat tanított gitározni, és eljátszotta velük a Novemberi esőt, persze szakadó esőben, csípős, könnyörten novemberkor. Ő, aki nem volt rest ellopni egy kricsmi vécéjéből az ülőke fedelét, mert úgy látta, kizárólag az a puha, fehér műanyag lesz a tökéletes védőlap a legújabb lantjára. Mások templomba mentek húsvéthétfőn – mi a szobájában ülve, teli torokból énekeltük a Felkelő nap házáat.

Ő, aki hónapokon át cigit vett nekem, amikor nem volt munkám és pénzem; ő, akinek tönkrement a házassága és „kölyöknek” szólította a fiát, de jobban szerette, mint bárminő (ál)szent családapa; Bátyám, aki suta, de mérhetetlen férfiassággal élni tanított. Ő, akitől – kincset érő, kézzel írt versei mellett – egy katonazöld pólót örököltem, ezzel a felirattal: M*A*S*H* 4077.

Ő, aki csak egyetlen szót írt az emlékkönyvembe: „higgy”.

Bátyám a kopott, palakék dzsekijében – amit hol ő vett föl, hol én, attól függően, melyikünk gyújtotta be az öreg kazánt aznap. Bátyám, oldalán a jó öreg szimatszatyrával, útra készen.

Szavakkal el nem mondható, micsoda megkönnyebbülést éreztem, amikor hozzábújtam.

Hát itt van! Hát nem halt meg!

Felnéztem a nyugodt, szürke szemébe – hóember árnyéka, vadgerle szárnyacsapása, őszi köd nyugalma mosolygott rám.

– Hé, Tesó! – mormoltam mosolyogva a faforgács- és tengerszagú gallérjába, és amikor válaszolt, éreztem a hangján: ő is mosolyog.

– Helló, Jana! – mondta, mint mindig.

– Gondolhattam volna, hogy erre jössz – kezdtem. – Tök jó, hogy nem kell egyedül hazamennem!

Folytattam volna lelkesen: milyen rossz volt egyedül járni a prérit, mert lekéstem a rohadt buszt, és mekkora jó, hogy együtt mehetünk haza – majd valamelyikünk begyújt, a másik meg megnyugtatja Mamát: igen, persze, hogy bezártuk az ajtót, és a kávéfőző is be van készítve reggelre –, hallgatjuk majd a tus sisterségét, miközben egyikünk zuhanyozik, aztán viszont; esetleg hallgatunk még egy kis zenét pizsamában lefekvés előtt –, de már el is tolt magától szelíden:

– Nekem most másfelé van dolgom, Jana.

Elemeltem a fejem a válláról, felnéztem rá.

– De hát hová mégy?

Csak a fejét ingatta, de továbbra is mosolygott.

– Nagyon messzire. De figyelj... ahová megyek, ott szükség van rám, és még rengeteg a szabad parkoló.

Néztem őt, csak néztem a szemét ott, a félkész ház teraszán, a pusztaság közepén, hideg őszi alkonytól ölelve, és megértettem valamit.

Félkész házak, félkész életek, parkolók, melyekben van hely később is.

Egyedül kell hazamennem, de ez nem baj. Bátyám elmegy, mert dolga van másutt, de ez sem baj: találkozunk majd. Csak annyi lesz az egész, mint amikor munka után ő később ér haza, mint én.

Él, ez a lényeg. Nem halt meg. Később találkozunk. Ahogy ismerem, addig lop egy szabad parkolót nekem is.

Elléptem tőle. Azt éreztem, hogy minden rendben, minden a legnagyobb rendben van.

Egyedül indultam haza a földeken át, de hiába néztem vissza a magányos házra a pusztában, a szürkeségből kiordító, mélyvörös őszi alkonyban: nem volt a teraszán senki. Ennek ellenére nyugodtan lépkedtem, félelem nélkül, szabad lélekkel. Békésen.

Nem halt meg. Dolga van másutt. Később találkozunk. Ha ez nem bizonyosság, akkor semmi sem az.

Lépteim ritmusára valami régi dalt fütyültem sziszegve a fogaimon át. Talán a Novemberi esőt. Hazafelé tartottam.

A katonazöld szimatszatyor ütemesen csapkodta a combomat.

jocker

Az ősz üdvözlete

(Anaforás, 3 soros-zárttükrös)

Levélhervadásnál kinyilvánul a halál véges, méla bája,
 Levelek meg leszállnak az addig fentről úgy csodált, nézett tájra...
 Levélhervadásnál kinyilvánul a halál véges, méla bája.

Van még, amelyik a régen volt tavaszról elmélázik,
 De nézi a talajt, hogy ott hova szálljon le... sárgállik.
 Az őszi időjárás üdvözlete, hogy sok levelet elküld,
 Az avarban meg egy nagy csapat lesznek... vajh' mint ennyi menekült?

(Septolet)

Elmúlás,
 Hervadás,
 Nagy utazás.

Levelek! Menjünk együtt,
 Magány kiüt...
 Úgysem kell már árnyék,
 Fényjáték...

(Bokorrímes)

Leszállunk és a lépéseket puhává tesszük,
 Talán még a hóesés előtt jól elmerengünk...
 Elmúlunk, avart összesöprik... megöregedtünk!

(3 soros-zárttükrös.)

Fával még megbeszéltük, hogy nem sírjon, tavasszal jönnek az utódaink,
 Majd megint zöldék lesznek, fölfogják a szelet, emlékeznek utódaink...
 Fával még megbeszéltük, hogy nem sírjon, tavasszal jönnek az utódaink.

Vecsés, 2020. augusztus 27. – Kustra Ferenc József – Alloiozotrofikus versformában íródott.

Tad Rayder

Az Évszakok szivárványa

Reggeli harmat lepi el a falevelet
 Gyöngyházzsínű kulcsint ad el Te neked
 A fák, mint szivárványok pompáznak
 Több színben tündöklő festményként áznak

Az eső csak szebbé teszi az évszakot
 csodaként élünk meg akkor minden napot.
 A színek varázsa, mint szőnyeg hull a lábunk elé
 Vörös bársony akár a köntös taposunk rajt egyre csak felfelé

Ez az évszak hamar elreppen
 Még is maradandó az ember elméjében
 A fák már lassan kopaszodnak
 De még utoljára megmutatja magát a világnak
 a szivárvány, hogy kik is uralkodnak

Lassan eltűnnek a szivárvány színei
 Halovány emlék marad pompájának díszei
 A világ ekkor olyan mintha színesbe öltözne
 Pedig csak álarcot vesznek, a fák mielőtt a tél közeledne

angyalka146

Az Igazság derengése

Reszketve állok
 a Sors kegye előtt:
 szívem mégis
 reménnyel tele.

Megszenvedtem már,
 mit kellett,
 megtanultam,
 mi tőlem tellett.

Megmérettetik
 szívem minden
 igazsága, elmém
 hite, képze:

mindaz, mit jónak
 láttam, kiderül,
 jó volt-e? S a rossz,
 ha bántottam,

ártás volt-e?
 Mi a kegyelem,
 ki dönti el, s főképp:
 ki ítél felettem?

Önmagam bírāja,
 vágya, teremtője:
 mind vagyok egy
 személyben.

Meglátni ezt,
 feltárni, mit
 elrejtettem: ez
 küldetésem.

Erdős Sándor

Fenyves

Parádés sereggént néz rám
 ősi fenyőerdő,
 hó súlyával rakott ágát
 nem lengeti szellő.

Törzseik közt átszúródnak
 tüzes égi szablyák,
 áttolakszik nap sugara
 most még békén hagyják.

Ágaikról fehér terhük
 földre cuppan halkan,
 ráncot vet a lábuk alatt
 hófehér hús paplan.

Égre tárva ágaikat
 sátrat állítanak,
 tüskés boltíveik alatt
 árnyak koccintanak.

Baranyi Imre

Ősz a tónál

A tóra ősz aranysugára ül,
 a víz köréje fodrozódik,
 a gyorsuló idő szalad, repül
 a fák között egész a partig,
 amint mohón a víz fölé hajol,
 az arca visszatükröződik,
 de végül itt van otthon ő, ahol
 megérkezett megint az őszi.

A szélzizegte sárguló avar
 kereng a néma parti úton,
 szeszélyesen, bohón belékavar,
 hogy árja nagysietve múltjon,
 utána már az őszi csend honol
 temetve víg nyarunk alája,
 akárha kincse volna ott, ahol
 tavaszra újra megtalálja.

Kis György

Rossz álmom

Most minden olyan megint, visszatekintve...
 Mint akkor, régi februári este...
 Mikor szemem elalvás előtt a fényképedet leste,
 s párnámra helyezém álmokkal teli fejemet, szerelembe esve.

Rossz álmom jött az éjjel pihenő szemeimre,
 láttam egy világot, mely sebeket vésett a lelkembe:
 Hallottam oly keserű igazságot,
 mely mint méreg cseppent a fülembe...
 S magával rántott a nyavalya,
 vaskos láncokat adva a kezembe...

Ezután csönd, idegeket tépő némaság telepedett le.
 Csöppenések, lázas szívverések közepette fektettek be.
 Hova be? Sötét volt, nem láthattam,
 ki tudja mit kreál az elme?
 Hófehér ágy mellett, akasztófán potyog le az élet nedve.

Majd mígnem ereimben újra csörgedez az élet,
 lelki szemeim elé tartok egy be kedves képet...
 És hallom, újra hallám a hangot,
 mely töri meg a csendességet,
 látom még őt, látom még benne a derék feleséget...

De mindezek közepette, ahogy telik a nap és az este,
 egyre inkább hagyatkozok a csendre.
 Arra a csendre, ki bírt most engem rendre és fegyelemre...
 Ki leláncolt bár, de mégis gondolatokat juttat az eszembe.

A némaság a társam most, de sokszor mint az ellenségem,
 bosszant már mindez, no meg a gyengeségem...
 A nyílt világ, az ébredés minden reménységem!
 Csak ébredjek már fel! Nyíljon hát fel mindkét szemem!

Felébredtem, s itt vagyok a nagy, tékozló világban.
 Talán én nem is erre a „csodára” vágytam a cellában...?
 Minthogyha csalódtam volna a kecségetető igazság szavában...
 És mily igaz, keserűbb az ittlét, mintsem a magányban...

Ez a földkerekség elfajzottabb lett mint bármely rémkép!
 Testvér testvért öl, s mint az ebet uszítják a vadra, s az széttép!
 S csak egyre jobban zúgolódik a jónép,
 Kikkel hamis proféták elhitetik, hogy ők a pórnép!

És megint felriadok a szörnyen valós valóságtól...
 Mint azon a februári éjjelen, a Rossz álomtól.
 De most nem lesz baj,
 mert szép a világ innen, a karjaidból,
 És mégis lehet szép az élet, látom a szemeidben,
 és olvasom mindezt az ajkaidról.

Tumicz Krisztina

Kelts életre

Kelts életre
A múlton lépj tovább
Azon túl is van egy út
Szédülök már
A tempó gyors
Ez a dal már vaddá fojt

Kelts életre egy percig
Nem tudom meddig
Hullámszik alattam a víz
És minden változik

Már megint a régi lemez
Lázongok, mint olaj a tűzben
Álmok, vágyak közt lebegek
És nálad ébrednek a lábad közé fűzve

Kelts életre egy percig
Nem tudom meddig
Hullámszik alattam a víz
És minden változik

Húzz fel a csúcsra
Újra meg újra
Ettől úgy sincs jobb
Ná, ná, ná, ná, bárki, bármit mond

edwardhooper

Adj nekem!

Adj nekem életet,
Adj nekem halált,
Add nekem a holdfényes
Ragyogó éjszakát!
Adj nekem vágyat,
Adj nekem figyelmet,
Adj nekem szerelmet,
Add oda nekem mindenedet,
Adj nekem félelmet,
Adj nekem messzeséget,
Adj nekem vándorlást,
Adj nekem szépséget,
Az elmúlás gyönyörét!
Add nekem a felhők özönét,
Zuhogó patak ékességét!
Add nekem fényedet,
Add nekem, mi vagy,
Add nekem életed vágyát,
Hidd el, visszaadom
Egy könnycseppbe zárva
Fájdalmadat, s gyönyörödet,
Visszaadom lényedet,
Visszaadom mindenedet.

Natali Sanders

Cirkusz az egész világ

Cirkusz már az egész világ,
Hol a porondmester az Úr.
Megérkezésünk egy másik,
Fura világ sátrain túl,
Hol átok ki mássá válik,
És áldás a maradiság.
A rút az szép, és szép a csúf,
Majom szájátva pipázik.
Légtornász a levegőben
A magassággal packázik.
S ha tudód már levegőtlen,
Nevetés vagy sikolyba fúl,
Akkor jön a varázs, a csel,
Amit majd a bűvész művel.
Veled.
Velünk.
Mindenkivel.
S az egész világ kibicel.

Ann Heart

A kertben

Tomi és Gréti szaladnak a kertben,
Ők nem barátok, testvérek ketten.
Jön a nagyi, hozza a gereblyét,
Terve, hogy rendbe tegye a kertjét.

Leérték a gyümölcsök, a levél hullik
Sajnos a nyárnak vége, az idő múlik.
Színes levéllepel takarja a földet,
Már csak itt-ott látni némi zöldet.

Gyúlik már a kupac, falevélből készül,
Az unokák segítenek, domb lesz belőle végül.
A nagyinál gyufa gyullad, melynek végén láng,
A kupacból nem hiányzik, már csak néhány ág.

A gyerekek szorgoskodnak, ki talál többet,
Tomi fejből pattant ki ez a vidám ötlet.
Végül Gréti megszámlálja kinek mennyi botja van,
Mindeközben meglát a földön egy hatalmas bogarat.

Kíváncsian nézegetik, vaj miféle szerzet,
S eltöltöttek ezzel jó néhány percet.
Hatalmas szarvaival komótosan halad,
Mindketten csodálkoznak, milyen fura alkat.

Tűz ropog a száraz levelek között,
Elemésztve, mi nem zöld, s nem örök.
Így lett a kert falevéltől mentes,
A ház udvara tiszta és rendes.

Mozijegy

SzaGe

Indiana Jones és a sors tárcsája

Kétségtelenül a '80-as évek egyik legjobb mozi-ikonja Indiana Jones volt. A Harrison Ford által megformált régészprofesszor, vagy lehetne fű alatt akár kincsvadásznak is hívni, hamar a rajongók szívéhez nőtt. De vajon minek volt köszönhető az eredeti trilógia sikere? Úgy vélem, George Lucas története izgalmaival és érdekességekkel volt teli. Olyan témákban turkált, amely akkoriban sok embert foglalkoztatott. Ezt pedig Steven Spielberg sajátos látványvilága örökre beleégette a nézők emlékeibe. Indiana Jones monumentális kalandjai mellett nehéz elmenni szó nélkül, mert bőven találunk aktuális párhuzamot a mai napig.

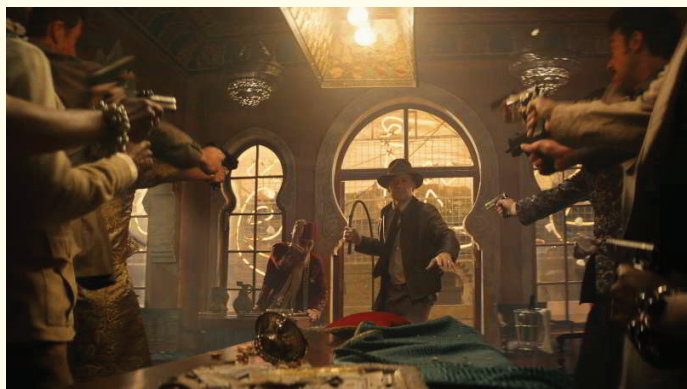
Emlékszem, amikor az általános iskola padjaiban sugdoltunk Indiról. Gyártottuk kiegészítőleg az elméletet a filmekkel kapcsolatban. Hiszen ki ne szeretne egy olyan poharat, mely azonnal begyógyítaná a sebeit? Vagy egy olyan ládát, ami szempillantás alatt végez az ellenséggel? És egy Sankara követ az otthoni vitrinbe?

Amikor tudomásomra jutott, hogy tervezőasztalon van Indiana Jones negyedik kalandja, elgondolkodtam, hogy az idősödő Ford hogyan lesz képes magára öltetni ismét azt a fiatalos vigyorát a kalapja alatt. Hogy hogyan fog bunyózni, vagy ostort pattogatni. A Kristálykoponya királysága végül is valamennyire működött, de attól függ, honnan nézzük. A furcsánál furcsább akciójelenetei végett körvonalazódott bennem, hogy jó lenne lezárni végre a sírok fosztogatását, hiszen nem vezet sehová, ha már csak árnyékai vagyunk egykori önmagunknak. Pedig jó ötletnek bizonyult az alapsztori, mégse mozgatta meg a nagyérdemű közönség fantáziáját. Ráadásul, ha igazak voltak az akkori pletykák, Lucas és Spielberg nem értett egyet

a lezárást illetően. Ez merőben rányomta a bélyegét a dimenzióközi utazók zagyvaságára. Engem főképp a harmatgyenge számítógépes animáció ütött ki a nyeregből. Spielberg és a körülötte dolgozók zsenialitása ennél sokkal többre is képes. Összességében szórakoztató volt Indiana negyedik története, de ennyi, nem több.

Jó pár éve reppent fel a hír, hogy Indiana egy utolsó nagy kalandra készül. Az ötödik rész forgatókönyve ezalatt kézzől kézre járt, sokat változott, és sokan nem értettek egyet vele. Eredetileg Spielberget szerette volna rendezőként látni a Miki egeres gigavállalat – aki bő tíz éve felvásárolta George Lucas cégét szőröstül-bőröstül –, de végül a rendező-legenda nemet mondott egyéb elfoglaltságai miatt. Később egy interjúban elmondta, hogy

Indiana Jones világának szeretett volna új nézőpontot adni, mindezt egy másik rendező szemszögén keresztül. Így lett James Mangold a Sors tárcsájának a direktora, és Spielberg – Kathleen Kennedyvel karöltve – maradt szerényen a produceri asztalok mögött. Ettől függetlenül Mangold úr megálmodott jeleneteivel szinte végig másolta az eredeti trilógia vizuális szellemiségét, de a legtöbb helyen olcsó kínai utánzat benyomását keltette a film, mintsem korszakalkotó megújulást. Ezért nem is lehet komolyan venni, hiszen az „ezt már láttam” valahol ismétlődő érzése ellaposítja az élményfaktort, és agyontapossa, mint poloskát a munkásbakancs. Ha valami csalódást kelt a rajongókban, akkor a kiindulópontja pontosan ez. De legalább pörög az akció folyamatosan, és kevésbé hagyja a nézőt elszunyókálni. A film végét pedig igazán epikusra álmodták meg a készítők. Ez mindenképpen egy dicséret Indiana Jones ellenőrzőjébe, amit szívesen „Láttam”-oztam.

Látvány tekintetében kevésbé lehetne panaszkodni. Harrison Fordot frankón megfiatalították a CGI segítségével, már-már valóban hús-vér szereplőnek lehetett látni. Egyébként eszméletlen sokat fejlődött ez a technológia, ami egyben félelmetes is. Ki tudja, mire lehet ezt felhasználni majd a jövőben, vagy épp a jelenben. Ami ma még film, az holnap már maga az illúzióval átítatott valóság. A Sors tárcsájának képi világa számomra tökéletesen megfelelt, és látszik, hogy ügyeltek az apróságokra is. A munka java részét valószínűleg ez vitte el, mert a színészi munkára már kevesebb energia jutott. Bár Mads Mikkelsen által alakított német tiszt igazi esszenciája az Indiana Jones filmek „negatív” szellemiségének. A többi új és régi szereplő által megformált karakter már abszolút felejthető kategória. Ha tényleg ez volt az utolsó Indiana film, akkor ezek felett se lenne illő pálcát törnünk.

No, de lássuk, miről szól az ötödik Indi-kaland. A címben szereplő „Sors tárcsája” nem kitaláció. Létezik, bár nem olyan ép kütyü, mint ahogy azt a filmben láttuk. A tudósok vizsgálatai alapján valóban Arkhimédész lehetett a megalkotója. Az ihlet tehát innen jött, de funkciójában már nem gondolnám, hogy képes lenne az időutazásra.

Ám a fantázia határtalan, ezt a mozisok nagyon jól tudják, így a tárcsát olyan fiktív szerkezetnek álmodták meg, amely képes az időhasadékok feltérképezésére. Ezt már csak rá kell kötni pár modern gépre, és voila: kész az időgép. Egy mindenre elszánt német tiszt kezében ez hatalmas fegyver lehetne, de Indiana Jones és kis kompániája nem hagyja annyiban a dolgot. A tárcsának amúgy is múzeumban lenne a helye, vagy a frigláda mellett a nagy és titkos raktárban. Erről szól az a röpké két és fél óra játékidő. Közben Indinek látszólag már semmi kedve a kalandokhoz. Jobban fekszik neki az otthoni ücsörgés. Ezt megértem. Amiken ő keresztülment, az nem egy átlagos bevásárlás a plázában. És ami sok, az sok. Ez is rá van írva az arcára. Az sajátomat pedig felszántotta pár könnycsepp a végére, mert Harrison Ford karaktere sokunk számára adott felejthetetlen élményeket, és fáj a búcsú.

Összességében jól szórakoztam az Indiana Jones és a sors tárcsáján. Ezen az is sokat segített, hogy nem ültem le elé nagy elvárásokkal. Amit nyújtott, az bőven belefér az emlékeim közé, mint utolsó nagy kalandja a kedvenc régészprofesszoromnak. És nem volt keserű szájízem se, de nem volt egyszerű elengedni őt. Nagyon szalad az idő, elvégre negyvenkét éve jelent meg az Elveszett frigláda fosztogatói...

HORROR

HAVA

11

BESTIÁRIUM

Írta: Fazekas Zspider Zsolt
Rajzolta és szerkesztette: Szatmári Gergely
Lektorálta: Kátay Gergely

NYITÁS

Tudom, hogy ti is látjátok, hogy ti is tudjátok: itt vannak. Mégis hazudtok, azt mondjátok, nem léteznek, de én látom őket. Az éjszaka gyermekei, a sötétség lényei.

Gyerekkorom óta látom őket, de anyám nem hitte el, apám pedig örültnek vélt. Egy sötét estén, mikor hazahoztak az orvosoktól, egy vihar kapott el minket. Bezuhantunk a folyóba. A sötétség körülölelte a kocsit. Éreztem, hogy jönnek. A fények torzán megtörték a vízen, bántották a szememet. Ketten támadtak ránk, apám nem vette észre őket időben. Denevérként sikoltottak, amikor nekünk csapódtak.

Az arcom elé kaptam a kezemet, ám mikor leengedtem, cirkuszi közönség tapsolt és nevetett rajtam (ne nevésetek! Nem vicces!), mert bohócjelmezben álltam a porondon. A vörös ruhás porondmester az ostorával vert, miközben a tömeg nevetett. „Nem vagyok örült!”; üvöltöttem a reflektorfénybe. A többi bohóc megpróbált lefogni, de én harcoltam. A tömeg pedig csak nevetett.

Mikor felébredtem, az orvosok azt mondták, csak álmodtam, de később az anyám bevallotta, hogy egy percre halott voltam. Emlékszem arra a percre. Másnap az apám meghalt, ott ültünk a váróban, és mikor az orvosok rohantak be hozzá, hallottam, ahogy azt üvölti: „Ne hagyják, hogy elvigyen a Porondmester!”. Tudtam, hogy nem vagyok ÓRÜLT, ti is látjátok őket. Addig csak feltűntek más apró nyomai a sötétségnek, egy sötétvilágnak, de onnantól kezdve mindig láttam őket.

Ma 2023. októberében (a horror havában) leírom mindet, hogy ti is lássátok őket.

Le kell írnom, mert el fogom felejteni.

Le kell írnom, mert fáj. Annyira fáj.

Le kell írnom, mert...

NEM ÓRÜLTEM MEG! LÁTOM ŐKET!

NEM ÓRÜLTEM MEG! LÁTOM ŐKET!

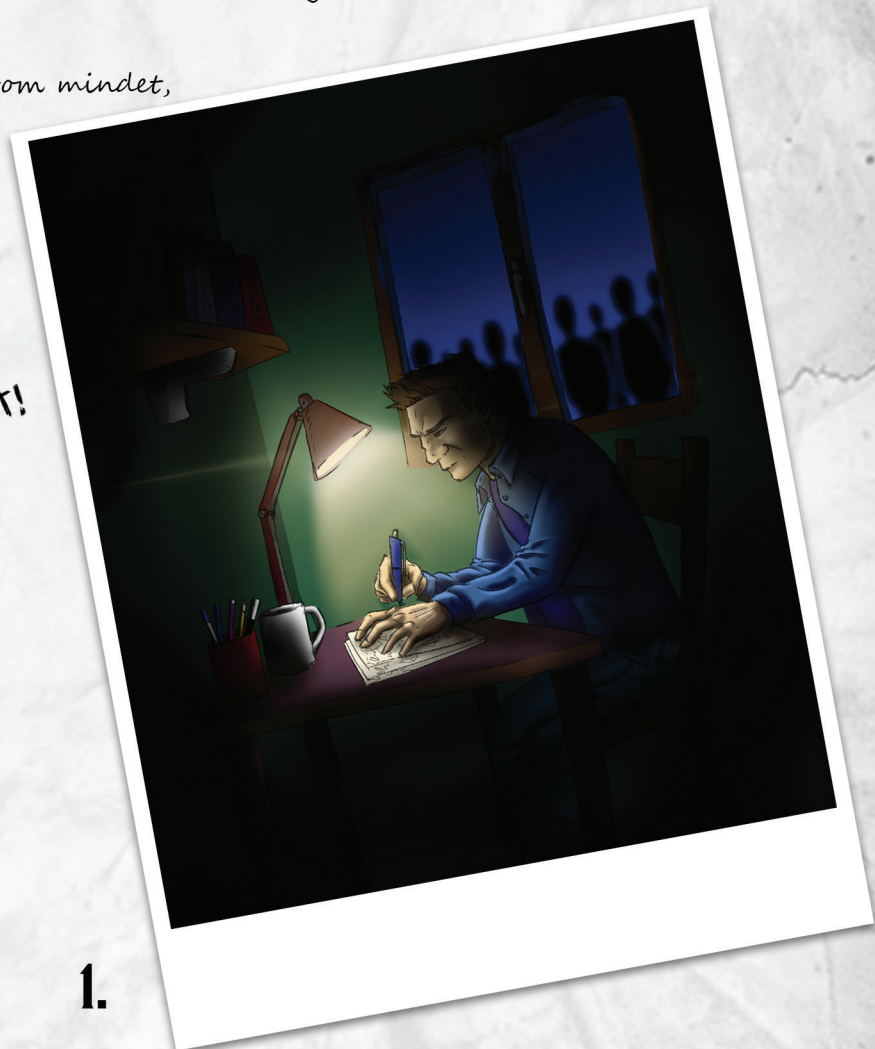
NEM ÓRÜLTEM MEG! LÁTOM ŐKET!

NEM ÓRÜLTEM MEG! LÁTOM ŐKET!

NEM ÓRÜLTEM MEG!

NEM ÓRÜLTEM MEG! LÁTOM ŐKET!

LÁTOM ŐKET!

ÉHES FALAK

A hentes a sarkon azt hiszi, hogy családos ember vagyok. Mindig nevet, hogy egy ilyen vékony alakba biztos nem fér el ennyi hús. Kérdezzgeti mennyi éhes szájat etettek. Ha tudná. Ő nem látja.

A nagyszüleimnél vettem észre először. Kicsiként sokat voltam náluk. Az öreg házban gyakran lesetek dolgok. Tollak gurultak a kanapé mögé, egy fokhagyma a hűtő alá. Egyszer utánuk mentem. Nagyanym mondta, hogy nem kell, de nem figyeltem rá, nem értettem, mi bajom lehet. A sötétségbe nézve megértettem. Nem volt ott semmi.

Már megették, ami beesett.

Mikor éjszaka hallod a nyikorgást és nyöszörgést, mikor érzed, hogy a falak közelednek, csak ejts le nekik valamit. Ekkor mindig csend lesz, mert jóllaknak. A falak ugyanis éhesek. Áldozatot kérnek azért, hogy köztük élhess. Te talán csak pár tollat adsz nekik, morzsákat, de én okosabb vagyok. Éjszakára kikészítem nekik a nyers húsokat.

Így talán nem engem esznek meg. Másnapra a hús eltűnik. Mennyi az, ami elég nekik?

Mennyit kell még vennem?

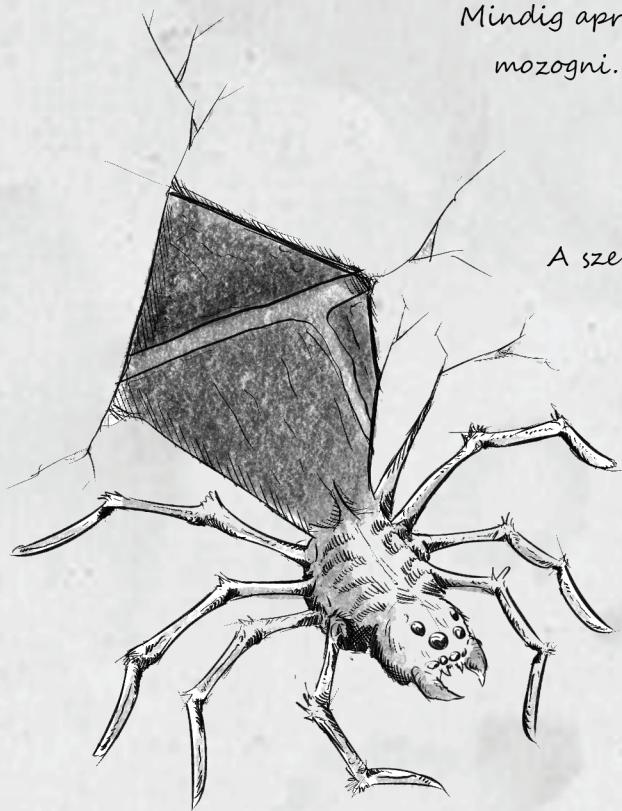
Meddig tudok még venni?

MOZGÓ ÜRESSÉG

Ti pókoknak hívjátok őket, de ez hazugság. Láttál már repedést a falon? Mindig apró vonalak vannak a végén. A lábaik. Egy nap elkezdenek mozogni. A pók csak egy szó, hogy megnyugtassanak. Mít gondolsz, miért félsz egy ennyire apró lénytől? Félnél valamitől, amit el tudsz fújni? Nem.

A szemed ver át, nem hagyja, hogy lásd az ürességet mozogni. Nem hagyja, hogy érezd, ahogy a vákuum jár a testeden. A világ szövetének hibái élnek és dühösek. Járnak és éheznek.

AZ ÁGY MÁSİK OLDALA / AKI MELLETTEM ALSZIK

Mindig is félelmetesnek tartottam az alvást. Őrült szabály, miszerint kapcsoljam ki a testem és az agyam, hogy védtelen legyek akár órákon át. Ha nem teszem, megmérgeznek. Lassabb leszek, üresebb, gyengébb. Utálok az ágyban lenni, nagy, felesleges holmi, amiből nehéz kikelni és fáj tőle mindenem.

Talán ezt a legnehezebb megtalálni mind közül. Mert túl közel van hozzánk. Mert mindig ott van. Látod, amikor öltözködsz a szobában. A takaró másként áll, pedig egyenesen hagytad, amikor felkeltél. Ezért félsz néha felemelni a takaródat. Miért gyűrődik fel egy ponton? Mi lehet alatta, ami ki akar jutni? Sokat hallgattam, mire rájöttem. Éjszaka a szuszogás az ágy másik oldalán. A takaró felpúposodik, halkán nyöszörög. Ha figyelsz, ha nagyon koncentrálsz és kizárod a csendet, akkor hallod, ugye? Szólít. A nevedet mondja. Ne higgy neki! Nem tudom, mi van ott, nem tudom, mi fekszik a túloldalon, de ne hallgass rá.

AZ Ő CSILLAGAI

Ő mindig néz. Mindig ott van. A zöld szemek. Az Ő szemei. Mindig néz. (ne írd le a nevét, ne is gondoldj rá!) egyike az ősieknek. A nyolc szemével néz minket. A többi csak apró sötétség, ő maga a sötétség. Az az érzés, hogy valaki néz téged, mikor egyedül vagy, senki sincs körülötted és mégis feláll a szőr a tarkódon. Az Ő, ahogy bámul és várja, hogy elég gyenge legyél, hogy magával ragadhasson.

Elsőre én se láttam meg. Aztán valaki megmutatta. Nézd körbe a lakásodban! Kapcsold le a villanyt és nézz körbe! Ott vannak a csillagai. A nyolc szeme. Néha megpróbál átverni és a világosban úgy néz ki, mint egy gép kijelzője, néha pirosnak vagy fehérnek tűnik, de tudod, hogy nem az. Mikor a szoba sötétbe borul, mindig láthatod szemeit.

FÜSTBÁB (REGI NEVÉN A CIGARETTAEMBER)

Épületekben élő, sötét füstfellegek, amik embereket szállnak meg. Gyerekkoromban a panellakásunk szomszédjában élt. Ott egy idős nőben lakott, de van a mostani, belső gangos albérletem emeletén is egy, ami egy férfiban él.

Olyanok, mint egy lárva, sötétségként megszállják a gyenge akaratú embert. Eltorzítják. A hangja más lesz, a bőre kiszárad, ráfeszül a semmitől megerősödött izmaira. Az áldozatok veszedelmesek és agresszívak. Eltörik a gyerekek játékeit, fenyegetik a kisebb termetű szomszédokat. Íztelenül esznek füstszagban élnek, mindig üvölt náluk a tévé és a rádió (mások zaja fáj nekik!). Kevés ruhában a folyosókon állnak és dohányoznak. Nyitott ajtók és ablakok mellett élnek. De ez csapda! Ha bemész, beléd költözik a sötétség.

Ők már nem emberek, csak a füst bábjai. A testük azért lesz ilyen, mert a füst belőlük táplálkozik. Egyre erősebb lesz, miközben a báb elsovad. Majd egy sötét estén a báb felnyílik és a jóllakott sötétség tovább száll.

URBÁN BESTIÁRIUM

Őket a házamon kívül láttam. Nem az én szakterületem, de fel kell jegyeznem a létezésük bizonyítékát.

Varrt Ember

Az óriás, aki az emberek bőrét szaggatja le és varrja magára. Éjszaka vadászik a magányosokra. Ne legyél kint, ne akadályozd. Olyan, mint egy oroszlán, csak éhesen vadászik. Ha látod, hogy nem hiányzik belőle egy cafat bőr, akkor ne fuss. Nem szereti, ha futnak.

Patkányember

Mikor éjszaka sétálsz és vörös szemeket látsz a sötét utca végén. Mikor a buszon látod, hogy egy nő mögött valami lopakodik, valami szőrös, emberszerű, valami gonosz. A patkányember.

Sötét látó 'Vámpírarca'

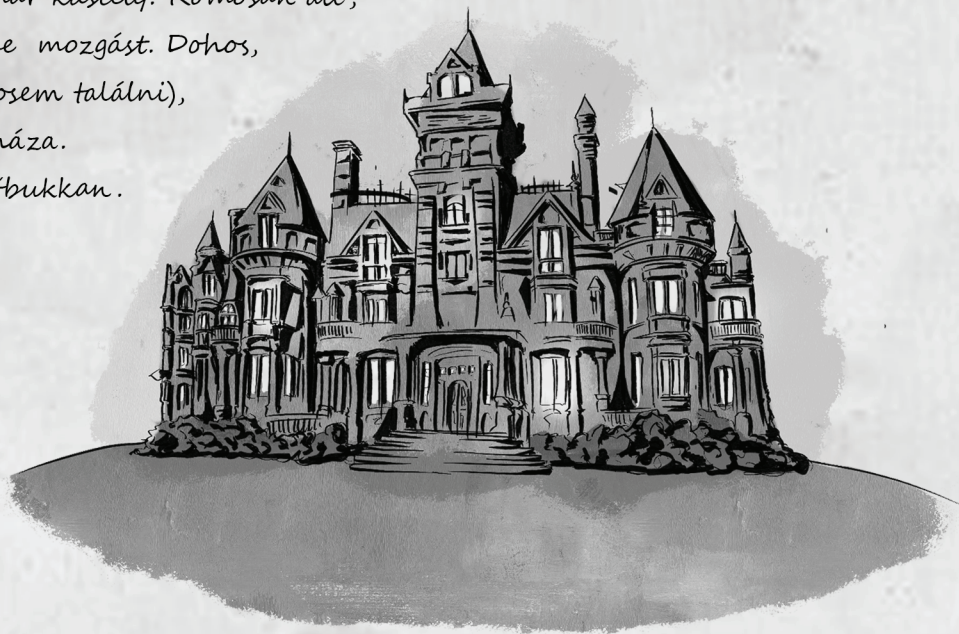
Olyanok, mint én. Látják a sötétséget. Azt, amit én is. Néhányan csak pár lényt vagy egy töredékét a sötét világnak. Csak egy szobát, aminek éhesek a falai. Látják, ez a lényeg. Látszik rajtuk. Apró dolgok zavarják őket. Nem tudják elengedni a valóság hibáit. Eddig egy alfajt tudtam megkülönböztetni. Egy jegyzetfüzetbe írta le, amiket látott és körülötte a buszon az emberek úgy írták le a sápadt, komor férfit, hogy „vámpírarca”.

URBÁN BESTIÁRIUM

A Hain-ház

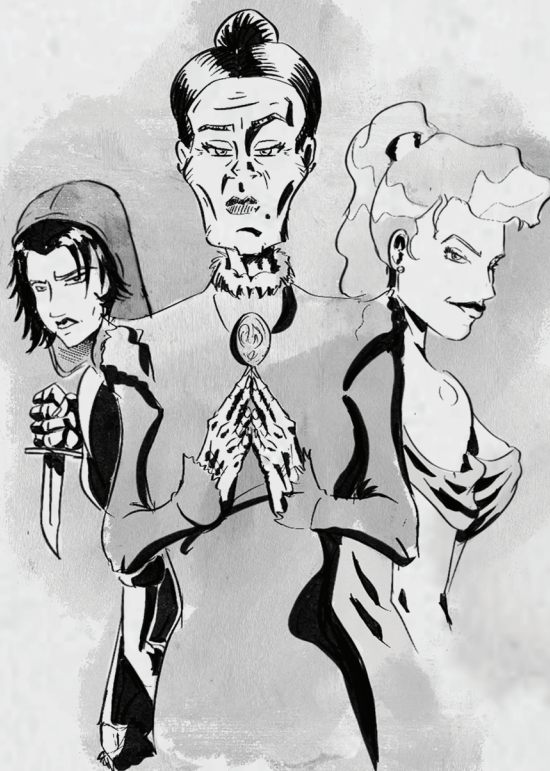
Kihalt, díszes emeletes ház, már-már kastély. Romosan áll,
de a gyerekek mindig látják benne mozgást. Dohos,
pókhálókkaal van tele (de pókokat sosem találni),
vad kutyák is őrizhetik. Ez Hain háza.
Lerombolhatod, de máshol újra előbukkan.
Nem ugyanúgy fog kinézni,
de mindig visszatér. Itt élnek a...

A Hain-nővérek

Már hallhattál róluk, az ostobák boszorkányoknak hívják őket. Nem azok, hanem sokkal többek
(vagy sokkal kevesebbek?). A dühös fiatal lány feketében,
a csábító asszony vörös ajkakkal és a matróna,
aki előtt fejet akarsz hajtani. Talán mind
egy személy, de ha rád néznek, mindig
tudják a sorsodat (mikor gyermek voltam,
a dühös lány elmondta, hogy egyedül
fogok meghalni).

NE NÉZZ A SZEMÜKBE!

A SZEBB VILÁG

Van egy jobb hely, egy otthon, egy menedék, ami BIZTONSÁGOS! Gyerekként egy játékban láttam: kaland és harc, amiben soha senki sem halhat meg.

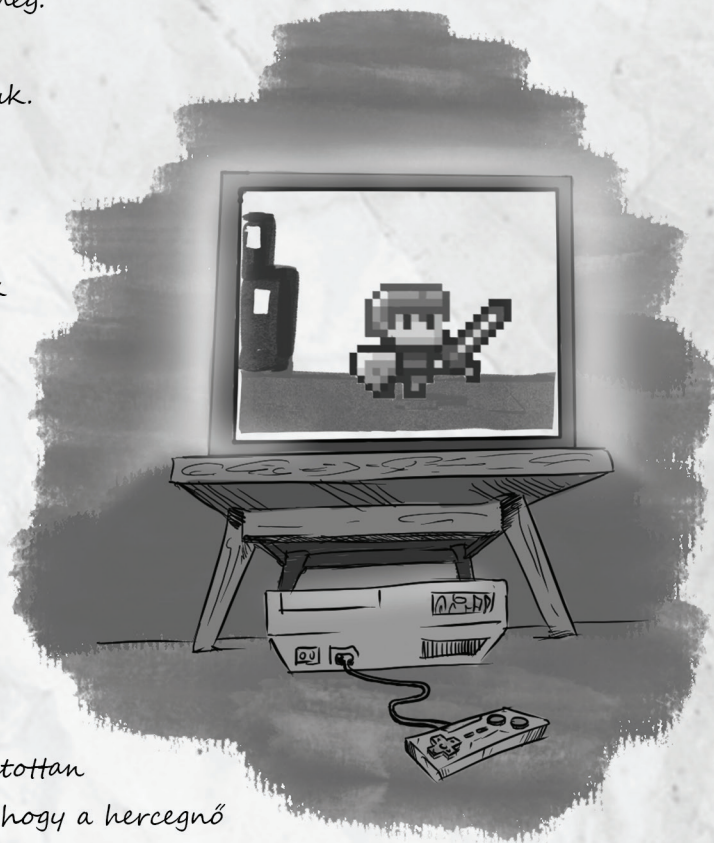
Ha mégis megtörténne, visszatérhetsz, sőt, még a szörnyek is visszatérnek, ha újra elmész hozzájuk.

Mindig is ott akartam élni. Én és a gyerekkori barátom, Howard. Emlékszem, hónapokon át játszottunk a szülei nagyszobájában a játékkal.

Rajzoltuk és beszéltek. Ismertük a játék lakóinak nyelveit és a szokásait. Ott akartunk élni, annyira, hogy erről is álmodtunk.

Howard mindig mesélte, hogy álmában miként megy végig a kastélyon. Áttört a csontvázak között, átjutott a vámpírokon, a mozgó lovagi páncélok. Minden álmával közelebb jutott a hercegnőhöz. Egy napon, játék után, mikor az anyja kiküldött minket játszani (engem meg haza ebédelni) Howard izgatottan mondta, hogy az álmában megmentette a lányt, hogy a hercegnő milyen hálás volt.

Másnap Howard bejutott a szebb világba. A szülei azt hitték, hogy eltűnt, de én tudtam, hogy mit kért a hercegnőtől álmában. Mikor megkaptam a játékaikat (mert állítólag megtalálták a testét, holott NEM VOLT MIT MEGTALÁLNI!), bekapcsoltam és láttam őt odaát. Mai napig látom. Próbáltam beszélni vele, próbáltam álmodni vele, de mikor a világ felé nyúlok, érzem magamon a sötétséget. A bőröm, a húsom leválik, már csak csontjaim maradnának meg, amik bejuthatnának. A mi világunk megmérgezett, már nem vagyok elég tiszta, hogy Howard után menjek.

A HAZUGSÁGOTOK

Nem jöttem rá azonnal, elsőnek csak gyanús volt. Sokáig olvastam róla, figyeltelek titeket, de végül azért észrevettem. Arról. Tudjátok, hogy miről.

Ők csak úgy hívják, hogy idő.

Néha siet, néha lassú. Mikor ránézel a hazug gépedre és azt mondja 11:30, de mikor később odanézel, 11:28-at mutat.

A hamisak hazudnak róla, hogy nincs már több „időm”. Mindig lesz „időm”, a fikciótok nem győzhet le engem. Aztán észrevettem, hogy mosolyogtok, nevettek rajtam, hogy azt hiszitek, ostoba vagyok, mikor meglep, hogy mozog az „idő”. A hazugságjelzőitekkel („órák”, bah, hazugság!) bizonygatjátok. Mi alapján számolnak azok, úgy, hogy mennyivel könnyebb kínozni engem?
Nem vertek át.

A DÜH

Gyermekkorom óta hallom, ahogy közeledik. Üvöltés kint az ablakom alatt. A szomszédomban. Rettegő sikoltások. Ütések hangja és törés-zúzás. Láttam a sportokban, a kollégáim szemében. A Düh ki akar törni belőlük. A Düh engem keres.

A lakásom megvéd. Egyszer a Düh megpróbált bejutni hozzám, de zavarta a zene. Verte az ajtót, de a zárok kibírták.

Az egyetlen megoldás, ha elbújok a Düh előtt.
Engem nem fog elkapni!

ITT VAN!!!

A boltból tértem vissza, amikor megláttam, hogy közeledik. A szemei szinte lángoltak, rám üvöltött. Felismertem a hangját. A Düh! Fenyegedett, mert én nem vagyok a része. El akart kapni, de nem hagytam magam! Eldobtam az egyik zsákomat és berohantam a házba. Az ajtó előtt még hallottam a Dühöt, de nem jutott be.

Átjutott a ház kapuján! Az ajtóm előtt van!
Tudja, hogy ki vagyok! Tudja, hogy én látom őt!
Megpróbál betör...

